

Дафни дю Морие
Сега не гледай

– Сега не гледай – каза Джон на жена си, – но имай предвид, че срещу мен, малко по-нататък, седят две възрастни госпожици и се опитват да ме хипнотизират.

Лора реагира бързо и като се прозя съвсем истински, изви глава, сякаш диреше в небесата някакъв въображаем самолет.

– Точно зад гърба ти са – добави той. – Затова не бива да се обръщаш сега – ще бъде много очебийно.

Лора изпълни известния от памтивека номер – изпусна салфетката, после се наведе, за да я измъкне изпод краката си и когато се изправяше, хвърли светкавичен поглед назад през лявото си рамо. Страните и хлътнаха – пак този тик, при който ги захапваше със зъби – знак за сподавена истерия. Сетне тя сведе глава и рече:

– Не са никакви възрастни госпожици, ами близнаци, облечени в женски дрехи.

И изведнъж застрашително замлъкна, а това означаваше, че всеки момент може да избухне в необуздан смях. Джон бързо наля още червено вино в чашата ѝ.

– Ако се престориш, че си се задавила – каза той, – няма да се усетят, че ги разглеждаш. Сега ми е ясно какви са – престъпници, които обикалят из Европа и щом спрат на някое ново място, се предрешват ту като мъже, ту като жени. Днес в Торчело са близначки. А утре във Венеция ще бъдат близнаци или дори още тази вечер ще се появят хванати под ръка на площад Сан Марко.

– Крадци на бижута или убийци? – попита Лора.

– Убийци, разбира се. Но защо, питам се аз, са се вторачили точно в мене?

Келнерът ги разведри за малко, като донесе кафето и прибора плодовете, а това даде време на Лора да преодолее истерията и да се овладее.

– Не мога да си обясня – заяви тя – защо не ги забелязахме, когато дойдохме. Те правят толкова силно впечатление. Човек няма как да ги пропусне.

– Онази група американци привличаше вниманието на всички – обясни Джон, – също и подозрителният брадат мъж с монокъла, който приличаше на шпионин. Едва сега, след като си тръгнаха, забелязах близначките. Боже мой, онази с белите коси отново впери поглед в мене.

Лора извади пудриерата от чантата си и я нагласи пред лицето си така, че да вижда в огледалото какво става отзад.

– Мисля, че гледат мене, а не тебе – заяви тя. – Слава богу, че

оставих перлите си при управителя на хотела. – После замълча и напудри носа си. – Струва ми се – продължи след малко, – че сме на погрешен път. Те не са нито убийци, нито крадци, а две трогателни учителки пенсионерки, тръгнали на обиколка из света. Пестили са цял живот, за да посетят Венеция. Вероятно са от някое градче в Австралия с име от рода на Уалабанга. И се казват Тили и Тини.

За първи път, откакто пътуваха, в гласа ѝ прозвуча онази приятна звънливост, която той така обичаше, и тревожната свивка между веждите ѝ изчезна. „Най-сетне – помисли си, – най-сетне започна да се съвзема. Ако успея да поддържам това настроение, ако започнем отново да се шегуваме, както някога по време на почивка или у дома, да се забавляваме, като съчиняваме смешни истории за хората от съседните маси или за гостите в хотела, да обикаляме из художествени галерии и църкви, тогава всичко ще си дойде на мястото, животът ще стане такъв, какъвто беше преди, раната, ще заздравее, тя постепенно ще забрави.“

– Знаеш ли – каза Лора, – обядът беше настина много хубав. Услади ми се.

„Слава богу – помисли си Джон, – слава богу...“ После се наведе напред и прошепна заговорнически:

– Едната, или единият, отива да чийска. Смяташ ли, че ще си смени перуката?

– Чакай малко – пошушна Лора. – Ще я последвам и ще разбера. Може да е скрила някой куфар в тоалетната и сега да се преоблече там.

Тя започна да си тананика, което означаваше, че е доволна. Ето, че кошмарът бе временно прогонен, и то само благодарение на познатата ваканционна игра, изоставена твърде отдавна, която сега за щастие подновяваха, и то съвсем случайно.

– Тръгна ли вече? – попита Лора.

– Сега ще мине покрай нашата маса – каза ѝ той.

Всъщност, гледаше ли я човек отделно от другата, у нея нямаше нищо толкова забележително. Беше висока, кокалеста, с орлови черти и късо подстригана коса. Прическата ѝ му припомни модата от времето на майка му, а и самата жена носеше отпечатъка именно на това поколение. Според него беше около шестдесет и пет годишна, облечена в мъжка риза с яка и връзка, спортно сако и вълнена пола от сив напръскан плат, която стигаше до средата на прасците ѝ. Сиви чорапи и черни обувки с връзки. Бе виждал този тип жени по игрищата за голф или на кучешки изложби, където винаги участваха с мопсове, а не с ловни породи; ако пък се случеше някъде на гости да кавалерства на подобна

дама, той, обикновеният мъж с кутия кибрит в джоба, никога не успяваше да изпревари нейната запалка. Общото схващане, че такива дами обикновено живеят с някое нежничко, натруфено женче, не беше винаги вярно. Твърде често те си имаха съпруг, който играеше голф, гордееха се с него и го обожаваха. Всъщност поразителното в случая бе това, че бяха две. Близначки, излезли от един калъп. Единствената разлика беше, че онази на масата имаше по-бяла коса.

– Ами ако вземе да се съблича в тоалетната? – прошепна Лора.

– Зависи какво ще видиш – отвърна Джон. – Ако е хермафродит, хуквай да бягаш. Представи си, че е скрила някоя спринцовка и реши да те просне в безсъзнание, преди да си стигнала до вратата?

Бузите на Лора хлътнаха отново и тя започна да трепери. После се изпъчи и стана от стола.

– Просто не трябва да се смя – заяви Лора. – Каквото и да се случи, не се заяпвай в мен, когато се връщам, особено, ако излезем двете заедно. – Тя взе чантата си и с притеснен вид се отдалечи от масата в преследване на неочакваната плячка.

Джон наля остатъка от червеното вино в чашата си и запали цигара. Малката градина на ресторанта се къпеше в слънце. Американците си бяха отишли, както и мъжът с монокъла, семейството, което бе чествало някакъв празник – също. Наоколо цареше спокойствие. Другата близначка седеше на стола си със затворени очи. Все пак да благодарим на небесата, помисли си той, за този миг на отдых и за това, че Лора се впусна в своята глуповата, безобидна игра. Почивката, току-виж, се превърнала в лечебното средство, от което тя тъй много се нуждаеше, измъквайки я, макар и временно, от смазващото отчаяние, настъпило след смъртта на детето.

– Ще излезе от кризата – бе казал лекарят. – В подобни случаи хората се възстановяват с течение на времето. Освен това нали имате и син.

– Да – отвърна му тогава Джон, – но това дете, момиченцето, бе всичко за нея. Така беше от самото начало, не мога да си обясня защо. Вероятно се дължеше на разликата в годините. Едно голямо момче, ученик, при това своенравно като възрастен човек, си има собствени възгледи. Не може да замени детенцето на пет годинки. Лора буквално обожаваше малката. Джони и аз все едно не съществувахме.

– Трябва да мине време – повтаряше лекарят, – трябва да мине време. И двамата сте млади. Ще имате още деца. Може би дъщеричка.

На думи всичко изглежда просто... Как тъй ще заместиш любимото

дете, което си загубил, с мисълта за друго? Той твърде добре познаваше Лора. Друго дете, дъщеря – та нали тя ще има свои собствени качества, ще иска да утвърди личността си? Даже би могла да породи враждебност точно заради този факт. Как ще си присвоява люлката, креватчето, които принадлежаха на Кристин? Да речем, някое топчесто, светлорусо копие на Джонни вместо тъмнокосото, изваяно като восьъчна фигурка духче-пакостниче, което си бе отишло.

Джон вдигна очи и погледна напред – жената отново се бе втренчила в него. Това съвсем не беше случайният, блуждаещ поглед на човек от съседната маса, който очаква нечие завръщане, а нещо по-дълбоко, по-съсредоточено – ясносините очи изведнъж му се сториха тъй пронизателни, че той изпита неудобство. По дяволите, ужасна жена! Добре, зяпай си, като толкова искаш. Само че в тази игра могат да участвуват и двама. Джон изпусна облак цигарен дим във въздуха и ѝ отвърна с усмивка, надявайки се, че с това ще я засегне. Тя сякаш не забеляза. Сините очи бяха все така вперени в неговите, така че той се принуди да отмести поглед – изгаси цигарата си, извърна се и извика келнера. Плащането на сметката, прибирането на рестото и няколко обичайни думи за отличното качество на храната го поуспокоиха, но по темето му продължаваха да лазят тръпки и необяснимото тревожно чувство не го напускате. После това усещане изчезна така ненадейно, както се бе появило, и той хвърли крадешком поглед към другата маса. Видя, че жената отново, бе затворила очи и спеше или по-скоро дремеше както преди. Келнерът се отдалечи. Настъпи пълна тишина.

„Лора ужасно се забави – помисли Джон, като погледна часовника си. – Минаха най-малко десет минути.“ Така да е, поне щеше да има повод да я закачи. Започна да обмисля шегата и сам взе да се вживява. Разсъблякла се значи, дъртата кукличка, и накарала Лора да направи същото. Сетне нахълтал управителят и се развикал ужасен, че позорят името на ресторанта – намекнал и за неприятните последици, заплашил ги, че... Накрая какво? Ще се окаже, че цялата работа била нагласена, някакъв изнудвачески номер. Току-виж, ги откарали – него, Лора и близначките, с полицейския катер във Венеция на разпит. „Е, стана вече четвърт час... Какви са тия шуротии?...“

По дребния чакъл захруптяха стъпки. Лорината близначка премина бавно, сама. Отправи се към своята маса и застана там за миг, при което високата ѝ кокалеста фигура се изпречи между него и сестра ѝ. Каза нещо, но той не можа да долови думите ѝ. Все пак особен акцент – дали не беше шотландски? Тя се наведе, подавайки ръка на седналата

близначка, и двете се отдалечиха през градината. Близначката с пронизващия поглед сега се подпираше на ръката на сестра си. Той отново забеляза, че се различаваха. Тази не беше толкова висока и бе по-приведена – може би имаше артрит. Отдалечиха се, а Джон, вече изгубил търпение, стана и точно щеше да влезе обратно в хотела, когато Лора най-сетне се появи.

– Е, няма що, добре се забавляваш – започна той и замълча, стъписам от изражението на лицето ѝ. – Какво има, какво се е случило?

Веднага му стана ясно, че нещо не е в ред. Тя не беше на себе си, бе загубила ума и дума. Запъти се с невидещ поглед към масата, която той току-що бе освободил, и седна. Джон придърпа един стол до нея и взе ръката ѝ.

– Какво има, Лора, миличка? Кажете ми, да не ти е зле?

Лора поклати глава, обърна се и го погледна. Вцепенението, което Джон бе забелязал първоначално, бе отстъпило място на някаква внезапно появила се увереност, едва ли не екзалтация.

– Да знаеш какво хубаво нещо – изрече бавно тя, – най-хубавото, по-хубаво не може и да бъде. Разбираш ли, въобще не е мъртва, все още е с нас. Затова близначките ни гледаха така. Видели са Кристин.

„Боже мили – помисли си Джон. – Тъкмо от това се страхувах. Тя наистина се побърква. Ами сега? Какво да правя?“

– Лора, скъпа – започна той, като направи усилие да се усмихне, – хайде, искаш ли да си вървим? Платих сметката, можем да тръгваме веднага. Ще имаме време да разгледаме катедралата, ще се поразходим наоколо и точно ще успеем да хванем катера обратно за Венеция.

Тя, изглежда, не слушаше, във всеки случай думите не стигаха до нея.

– Джон, миличък – рече Лора, – чуй сега какво се случи. Последвах я в тоалетната, както говорихме. Тя се решеше, аз влязох в клозета, после излязох и взех да си мия ръцете. Тя беше на съседната мивка. Изведнъж се обърна към мен и ми каза с подчертан шотландски акцент: „Не се измъчвайте повече. Сестра ми видя момиченцето. Засмяно, седнало между вас и съпруга ви.“ Мили, помислих си, че ще припадна. Чудя се как се задържах на крака. За късмет наблизо имаше стол и успях да седна, а жената се наведе и ме погали по главата. Не мога да ти повтора какво точно каза, но беше нещо горе-долу такова: че истината и радостта в един миг пронизвали човека като със сабя, но аз не бивало да се страхувам, всичко било наред, освен това видението подействувало на сестра ѝ толкова силно, че решили да ми кажат, убедени били, че трябва

да ми съобщят, защото и Кристин искала това. О, Джон, не ме гледай така. Кълна се, че не измислям нищо, тя ми го каза, всичко е истина. Сърцето му се сви от отчаяната настойчивост в гласа ѝ. Трябваше да се преструва, да се съгласява с нея, да я утешава, трябваше да направи всичко възможно нещата да се поуталожат.

– Лора, скъпа, разбира се, че ти вярвам – каза ѝ той, – само че това е така неочаквано и аз естествено се разстроих, като виждам, че ти си разстроена...

– Не съм разстроена – прекъсна го тя. – Щастлива съм, толкова съм щастлива, че не мога с думи да го изразя. Знаеш ли какво ми беше през всичките тези седмици и у дома, и по време на пътуването ни, макар че се опитвах да го скрия от тебе. Сега е друго, защото вече знам, просто знам, че е точно така, както разправи жената. О, господи, как можах да им забравя фамилията – тя ми я каза. Знаеш ли, всъщност тя е лекарка пенсионерка, от Единбург са, а тази, която е видяла Кристин, ослепяла преди няколко години. Цял живот изучавала окултни теории и самата била с телепатични способности, ала едва след като ослепяла, започнала да има тези видения и да общува с тях като медиум. Тъй че сестрите са преживели какви ли не вълнуващи неща. А как пък сляпата описала Кристин на сестра си, дори и рокличката ѝ в синьо и бяло с ръкавите буфан, която носеше на рождения си ден! Казаха също, че Кристин се усмихвала, била доволна... Джон, миличък, да знаеш само колко съм щастлива. Мисля, че ще се разплача.

Никакви признаци на истерия. Никаква лудост. Тя извади книжна кърпичка от чантата си и избърса носа си, като не преставаше да се усмихва.

– Съвсем добре съм, нали виждаш, няма защо да се тревожиш. Сега вече и двамата няма за какво да се тревожим. Дай ми една цигара.

Джон извади една от пакета, поднесе ѝ я запалена. Жена му наистина изглеждаше съвсем добре, такава, каквато си беше. Треперенето вече го нямаше. И ако с тази така неочаквано появила се илюзия щеше да се чувства щастлива, той не биваше в никакъв случай да ѝ се противопоставя. Но..., но... някак въпреки всичко му се искаше това да не бе ставало. В четенето на мисли и в телепатията имаше нещо много тайнствено. Учените не можеха да го обяснят, никой не можеше, а изглежда, между Лора и сестрите се бе получило точно това. Значи онази, която го бе гледала тъй втрънено, е сляпа. Ето обяснението за вперения ѝ поглед. Сам по себе си неприятен, дори противен. „По дяволите – помисли той, – по-добре да не бяхме идвали да обядваме тук. Чиста случайност,

хвърляш монетата, ези или тура, и вместо да поемеш за Падуа, се пада Торчело. Ето ти Торчело.“

– Не си се уговаряла да се срещнеш пак с тях или нещо подобно, нали? – запита Джон уж между другото.

– Не, миличък, защо да се уговарям? – отвърна Лора. – Всъщност сестрите ми казаха всичко. Имала е това чудесно видение, и толкова. Впрочем те заминават. Какво смешно съвпадение, доста неща сме налучкали в първия вариант на играта. Те наистина обикалят света, чак след това ще се завърнат в Шотландия. Само че аз тогава казах Австралия, нали? Милите старици... Как можахме да го измислим – дето били убийци или крадци на бижута.

Лора вече се бе съвзела напълно. Стана и се огледа.

– Хайде – подкани го тя. – Щом сме дошли в Торчело, трябва да видим катедралата.

Излязоха от ресторанта, прекосиха площада, където бяха подредени сергии с шалчета, най-различни дрънкулки и пощенски картички, и поеха по алеята към катедралата. Едно от корабчетата бе току-що изсипало тълпа туристи и много от тях вече се разхождаха из „Санта Мария Асунта“. Лора съвсем спокойно поиска от мъжа си пътеводителя и както правеше някога в по-щастливите времена, започна да обикаля бавно из катедралата – вървеше от ляво на дясно и разглеждаше мозайките, колоните, витражите, докато Джон, който, обезпокоен от случилото се, проявяваше по-малък интерес, я следваше, търсейки с неспокоен поглед близнаците. От тях нямаше никаква следа. Може би бяха отишли в църквата „Санта Фоска“, която се намираще наблизо. Една неочаквана среща би ги поставила в неудобно положение, да не говорим за въздействието, което можеше да има върху Лора. Колкото до непознатите, щъкащи насам-натам туристи, дошли да се нагълтат с култура – те нямаше как да ѝ навредят, макар че според него самото им присъствие не позволяваше никому да изпита истински възторг от изкуството. Джон не бе в състояние да се съсредоточи – хладната, безупречна красота на онова, което виждаше, не успяваше да го докосне и когато Лора го подръпна за ръкава и му посочи мозайката, изобразяваща Мадоната с младенеца, точно зад фриза с апостолите, той кимна в знак на съгласие, ала всъщност остана безучастен. Издълженото тъжно лице на Мадоната му се стори безкрайно далечно. Неочаквано нещо го накара да се обърне – погледът му се плъзна над главите на туристите, подмина фреските с изображенията на праведни и грешни, очакващи присъдата на всевишния, и се закова на входа.

Близначките стояха там, сляпата все още държеше ръката на сестра си, а невиждащите ѝ очи бяха втренчени точно в него. Джон целият изтръпна, вцепенен, неспособен да помръдне. Облада го неясно чувство за обреченост, за неизбежна гибел. Като че ли цялото му същество бе обзето от някакво безразличие и той си помисли: „Ето, това е краят, от него, тъй или инак, не може да се избяга, всичко е свършено.“ После сестрите се обърнаха и излязоха от катедралата, а заедно с тях и усещането сякаш се изпари, заместено от възмущение и надигащ се гняв. Как смееха тези две стари глупачки да опитват своите номера на медиуми върху него! Та това беше равно на измама, съсипваше нервите. Те вероятно преживяваха по този начин – обикаляха света и притесняваха всеки, който им попаднеше. Ако им се удадеше някаква възможност, сигурно биха измъкнали пари от Лора, пък може и нещо друго.

Усети, че жена му отново го дърпа за ръкава.

– Нали е красива? Толкова щастлива, спокойна.

– Кой? Какво? – запита Джон.

– Мадоната – отвърна тя. – Направо те грабва, омагьосва те. Усещаш ли?

– Сигурно си права. Не знам. Нищо не ме вълнува, когато наоколо има толкова много хора.

Тя го погледна с изненада.

– Какво ти пречат хората? Чуден човек си. Добре де, да се махаме оттук. И бездруго искам да си купя картички.

Лора усети липсата на интерес у него и разочарована започна да си поправя път към вратата, разбутвайки тълпата от туристи.

– Хайде – прикани я той рязко, щом излязоха навън, – ще имаме достатъчно време за картички, нека да поразгледаме наоколо. – И тъй като не искаше да тръгне по алеята, която щеше да ги изведе обратно в центъра с къщичките, сергиите и шумната хорска тълпа, Джон кривна по една тясна пътечка през не застроена земя. В далечината се виждаше някакъв изкоп, нещо като канал. Водата, безцветна и прозрачна, му подействува успокоително – такъв контраст с ослепителното жарко слънце над главите им.

– Този път едва ли ще ни отведе до нещо интересно – заяви Лора. – А и е малко кално, не можем да седнем. Освен това според книжката има още много неща, които трябва да видим.

– Стига с тази книжка – рече припряно Джон, Дръпна я да седне до него на насипа край водата и я прегърна. – Този пек не е най-подходящото време за разглеждане на забележителности. Виж, ей там, от

другата страна, плува един плъх.

Той взе камък и го хвърли във водата. Животното потъна или просто се скри, а отгоре се появиха мехурчета.

– Недей така – каза. Лора. – Това е жестоко. Горкото животинче! – После неочаквано, като, сложи ръка на коляното му, запита: – Мислиш ли, че Кристин седи сега тук до нас?

Джон не отговори веднага. Какво можеше да й каже? Нима и занаят пред щеше да бъде все така?

– Сигурно е както ти си мислиш – рече той бавно, – щом усещаш, че е с нас, значи е тъй.

Представи си Кристин. Какво дете беше тя преди онзи фатален менингит! Не би седяла мирно тук, щеше да тича възбудено по насипа, да си събуе обувките, да поиска да гази из водата. Лора щеше да се изплаши: „Внимавай, милинка, върни се...“

– Жената каза, че е изглеждала много щастлива, седяла между нас и се усмихвала – заяви Лора. Тя стана, отупа с ръка роклята си и обхвана отново от безпокойство, го подкани: – Хайде, да се връщаме вече.

Джон я последва със свито сърце. Знаеше, че не иска да купува картички, нито пък да разглежда онова, което все още не бяха видели – всъщност нещо я караше да търси отново жените, не непременно, за да разговаря, просто да бъде близо до тях. Когато стигнаха до площадчето със сергиите, туристите се бяха разотишли. Тук-там се мяркаха групички от по няколко души, но сестрите не бяха сред тях. Вероятно бяха тръгнали с голямата група, дошла в Торчело с корабчето. Испита облекчение.

– Виж, на втората сергия продават най-различни картички – обади се бързо той. – Има и хубави шалове. Искам да ти купя един шал.

– Скъпи, имам толкова много! Това е само пилеене на пари.

– Как тъй пилеене? – В такова настроение съм. Ще ми се да купя нещичко. Какво ще кажеш за една кошница? Знаеш, че кошниците все не ни достигат. Или дантела. Искаш ли дантела, а?

Лора взе да се смее и се остави той да я заведе до сергията. Докато ровеше из стоката, изложена пред тях, и приказваше нещо на любезната продавачка, чиято усмивка се разтегна още повече, щом Джон заломоти на комичния си италиански, той прецени, че е минало доста време и вероятно туристическата група е успяла да стигне до малкия пристан и вече се е качила на корабчето. И така, най-сетне се бяха отървали от близнаците, които се опитваха да се набъркат в живота им.

– Никога – отбеляза Лора двадесетина минути по-късно – една

малка кошница не е побирала толкова много боклуци.

Смехът ѝ бе съвсем искрен и той вече не се и съмняваше, че всичко е наред, че не трябва да се тревожи, че лошият час е отминал. Катерът, с който бяха дошли от Венеция, чакаше на пристана. Пътниците сред тях и американците, и мъжът с монокъла, се бяха вече събрали. В началото, преди да тръгнат, цената, включваща обяда и пътуването в двете посоки, му се бе видяла доста висока. Сега това изобщо не го вълнуваше. Знаеше само, че идвайки в Торчело, бяха направили грешка, една от основните грешки по време на тазгодишния им престой във Венеция. Качиха се, настаниха се отвън на палубата и скоро катерът запърпори по канала и навлезе в лагуната. Редовното корабче бе вече потеглило към Мурано, а те минаваха покрай Сан Франческо дел Дезерто направо за Венеция.

Джон я прегърна отново, притисна я към себе си и за първи път от много време насам тя отвърна с усмивка и склони глава на рамото му.

– Прекрасен ден – каза Лора. – Никога няма да го забравя, никога. Знаеш ли, скъпи, сега най-сетне изпитвам удоволствие от тази почивка.

Сякаш огромен товар падна от плещите му. Идеше му да изкрещи от радост. Всичко ще се оправи, реши той, нека вярва, в каквото си иска – няма значение, щом така се чувства щастлива. Пред тях бе Венеция, красива, откроена рязко на пламтящото небе. Предстоеше им да видят още толкова много неща, щяха да се скитат заедно и всичко щеше да бъде тъй прекрасно сега, когато Лора бе отново весела, когато не бе останала и сянка от онова, което преди я гнетеше. Той започна да обсъжда на глас плановете си за вечерта. Ще отидат да хапнат някъде – не в ресторанта до театър „Фениция“, където обикновено се хранеха, а на друго, ново място.

– Да, но не трябва да е много скъпо – добави тя в тон с неговото настроение, – защото днес доста се поизхарчихме.

В хотела им край Канале Гранде цареше спокойна и приветлива атмосфера. Администраторът се усмихна, когато им подаваше ключа. С нещата на Лора, подредени грижливо на тоалетната масичка, стаята излъчваше познат, домашен уют, и същевременно създаваше малко необичайно, празнично обаяние, вълнуващо, присъщо единствено на хотелската стая по време на отпуск. Да, казваш си, това тук е наше, но само сега, не и после. В тази стая има живот, докато ние сме в нея. Щом си отидем, тя все едно не съществува, потъва някъде, става ничия. Джон отвъртя и двата крана в банята, водата бликна и изпускатки пара, започна да пълни ваната. „Ето – помисли си малко по-късно, – сега най-сетне

дойде мигът да се любим.“ И когато се върна обратно в стаята, тя сякаш бе разбрала, протегна ръце към него и се усмихна. Какъв благословен миг – душата му най-после се отпусна след напрежението през всичките тези седмици.

– Да си кажа право – рече Лора по-късно, докато слагаше обиците си пред огледалото, – всъщност аз не съм много гладна. Какво пък, ако не държим на шумните развлечения, можем да вечеряме и тук, долу.

– Господи, в никакъв случай! – възкликна той. – Да гледаме тези досадни двойки по съседните маси? Освирепял съм от глад. А ми е и весело. Искам да се понапия.

– Да не ме замъкнеш на някое място със светлини и гърмяща музика?

– Не, не, ще се заврем в забутано полутъмно ресторантче, където в задушевна и малко тайнствена обстановка разни мъже се срещат с чужди жени.

– Хм – изсумтя Лора, – не ми е трудно да отгатна какво означава това. Ще мернеш там някоя шестнайсетгодишна италианска хубавица, цялата вечер ще ѝ правиш знаци, а аз ще си остана на сухо и ще съзерцавам гърбината на някое мъжище пред мен.

Когато излязоха в топлата мека нощ, те още се смееха, а наоколо им всичко бе като във вълшебен сън.

– Да походим – предложи Джон, – да походим, за да имаме апетит за огромното плюскане.

Така неизбежно се озоваха край кея, където гондолите разплискваха малки вълнички и танцуваха по водата, а блещукащите навред светлинки сякаш пробуждаха мрака. Имаше и други двойки – разхождаха се напред-назад безцелно, водени единствено от желанието да прекарат приятно, независимо къде. Моряци вървяха на групи, разговаряха шумно и ръкомахаха, тъмнооки момичета си шепнеха и почукването на високите им токчета отекваше в нощта.

– Белята е в това – подхвана Лора, – че тръгнеш ли из Венеция, разходката някак си задължително се удължава. Следващият мост само, казваш си и ето, че другият след него те приканва. Сигурна съм, че там надолу няма никакви ресторанти, ние почти стигнахме до парковете, в които провеждат биеналето. Да се връщаме, а? Спомням си, че имаше ресторант някъде край църквата „Сан Дзакария“. Наблизо има една малка алея, която трябва да ни изведе направо там.

– Виж какво – отвърна Джон, – ако сега се спуснем надолу покрай Арсенала и пресечем онзи мост в дъното, а после свием наляво, ще

стигнем до „Сан Дзакария“ от другата страна. Нали онази сутрин вървахме по същия път?

– Да, но тогава беше светло. Можем да се изгубим, доста е тъмно.

– Не се безпокой. Имам инстинкт за тези неща.

Отправиха се към малкия мост досами Арсенала, след което продължиха покрай църквата „Сан Мартино“. Пред тях имаше два канала – единият водеше надясно, другият наляво, а наоколо бе квартал с почти еднакви тесни улички. Джон се поколеба. Покрай кой от каналите бяха вървели предишния ден?

– Видя ли – възнегодува Лора, – ще се загубим точно както ти казах.

– Глупости – отговори решително Джон. – Тук наляво е, спомням си малкия мост.

Каналът беше тесен и къщите, надвиснали от двете му страни, сякаш го затваряха в тунел. През деня беше друго – слънцето се отразяваше във водата, прозорците бяха отворени, по балконите бяха изнесени спални завивки, спомни си, че отнякъде долиташе дори песен на канарче, и тогава у тях бе останало чувството, че това е едно приятно, закътано кварталче. Сега, при слабото осветление – наоколо бе, кажи-речи, пълен мрак, – със затворените капаци на прозорците и наситения с влага въздух край водата, сцената изглеждаше съвсем различна. Усойно, неугледно, мизерно място. Дори продълговатите тесни лодки, закотвени за хлъзгавите стъпала на приземните входи, приличаха на ковчези.

– Кълна се, че не си спомням този мост – каза Лора, като спря и се хвана за парапета, – и онази малка алея там не ми харесва.

– Малко по-нагоре има лампа – обясни й Джон. – Знам точно къде сме, – намираме се недалеч от гръцкия квартал.

Минаха по моста и тъкмо щяха да навлязат в алеята, когато чуха писъка. Сигурни бяха, че той идеше някъде от къщите на отсрещната страна, но точно от коя, бе невъзможно да се определи. С тези затворени капаци всичките изглеждаха необитаеми. Обърнаха се и се взряха в посоката, от която бе дошъл викът.

– Какво беше това? – прошепна Лора.

– Някакъв пияница – побърза да отговори Джон. – Хайде.

Ала това не приличаше на пиянски кръсък – по-скоро бе сподавен вик на човек, когото душат.

– Трябва да извикаме полицията – каза Лора.

– За бога, я не се занасяй! – възкликна Джон. Ама къде си въобразяваше, че се намира? На Пикадили?

– Тръгвам, тук е ужасно, побиват ме тръпки – отвърна Лора и забърза напред.

Джон се поколеба, съзря дребна фигура, която неочаквано изплъзга от избената вратичка на една от отсрещните къщи и после скочи в най-близката лодка. Беше дете, малко момиченце – на около пет-шест години, с късо палтенце, под което се подаваше поличка, и с качулка, завързана под брадата. До къщата бяха закотвени една до друга четири лодки и момиченцето продължи да скача по тях с учудваща пъргавина, сякаш бягаше от нещо. В миг се подхлъзна и Джон изтръпна, защото тя изгуби равновесие и за малко не падна във водата. Все пак успя да се задържи и с един скок се озова в най-крайната лодка. Наведе се, разклати въжето, при което далечният край на лодката се олюля и се завъртя напечно на канала, като почти докосна отсрещната страна, досами входа на едно мазе на десетина метра от мястото, където Джон стоеше и я наблюдаваше. Тя се затича отново, скочи, озовавайки се на стъпалата, и изчезна в къщата, а лодката остана да се клатушка по средата на канала. Целият епизод едва ли продължи повече от четири минути. След това той чу нечии бързи крачки. Лора се беше върнала. Добре, че не бе видяла детето, при това малко момиченце, което едва беше избягнало опасността. Отгоре на всичко тя непременно щеше да заподозре, че сцената, на която той току-що стана свидетел, е свързана по някакъв начин с онзи тревожен вик. А при нейните изопнати нерви само това липсваше.

– Какво правиш? – извика Лора. – Не смея да вървя нататък без теб. Тази проклета алея се разделя в две посоки.

– Извинявай. Идвам.

Придаде си уверен вид, а всъщност сега точно увереност му липсваше, хвана я под ръка и двамата забързаха по алеята.

– Викът не се повтори, нали? – попита тя.

– Не, не се чу нищо. Казах ти, беше някакъв пияница.

Алеята ги изведе на занемарена ливада зад някаква църква, която той досега не бе виждал. Пресякоха, тръгнаха по една друга улица, после прехвърлиха още един мост.

– Чакай малко – обади се Джон. – Мисля, че трябва да завием тук надясно. Точно така ще стигнем до гръцкия квартал. Църквата „Сан Джорджо“ е някъде там.

Лора не отговори. Джон започваше да губи кураж. Мястото беше като лабиринт. Можеха да се въртят безкрайно и току-виж, се озовали отново близо до моста, там, където бяха чули вика. Той продължаваше да я води настойчиво напред и изведнъж сякаш неочаквано и за самия

него въздъхна с облекчение – напред се мяркаха някакви хора, които вървяха по внезапно появила се осветена улица. Виждаше се и църковна кула. Вече знаеше къде се намират.

– Ето, нали ти казах – заговори Джон. – Това е „Сан Дзакария“, намерихме я. Твоят ресторант трябва да е тук наблизо.

Е, дори и да не го открият, все щеше да се намери къде да хапнат. Тук лампите блещукаха весело, имаше движение, канали, покрай които вървяха хора, изобщо туристическа атмосфера. От една уличка вляво ги примамваше като маяк синият светлинен надпис на някакъв ресторант.

– Този ли имаше предвид?

– Вече не знам – каза тя. – Има ли значение? Важното е да се нахраним.

И изведнъж ги обля вълна от топъл въздух, носеха се гласове, мизма на спагети, на вино. Келнери, много посетители, смях. „За двама? Ето тук, моля.“ Защо, помисли си Джон, където и да идеш, веднага познават, че си англичанин? Тясна масичка, менюто, надраскано нечетливо със синя химикалка. Келнерът се върти нетърпеливо край теб, иска да поръчаш веднага.

– Две тройни кампарита със сода – каза Джон. – После ще прегледаме менюто.

Нямаше да позволи да го притесняват. Подаде картата с менюто на Лора и се огледа. Посетителите бяха предимно италианци – това означаваше, че поне храната ще е добра. И изведнъж ги видя. В другия край на помещението. Да, близначките, които сигурно бяха влезли в ресторанта миг след тях двамата, защото тъкмо сега се настаняваха и сваляха палтата си, а келнерът вече беше край масата. Дойде му безумната идея, че това не е случайно съвпадение. Сестрите са ги съзрели във на улицата и са ги последвали в ресторанта. Защо, по дяволите, от цяла Венеция ще изберат точно това място, освен, ако..., ако в Торчело самата Лора е предложила да се видят отново или пък онази близначка й е подметнала нещо – „има едно ресторантче близо до църквата «Сан Дзакария», понякога вечеряме там“. Нали преди, разходката именно Лора бе споменала „Сан Дзакария“...

Тя все още разглеждаше менюто, не бе видяла сестрите, но всеки момент щеше да избере това, което искаше да яде, и естествено щеше да вдигне глава. Дано да донесат пиенето. Да можеше този келнер някак да побърза, Лора не биваше да остава тъй, без нещо, с което да се занимава.

– Знаеш ли, мислех си – занарежда бързо Джон, – защо наистина

утре не вземем колата, от гаража? Да отидем най-сетне до Падуа. Можем да обядваме там, да разгледаме катедралата, да видим надгробния камък на свети Антоний и фреските на Джото и да се върнем обратно покрай Брента и онези вили, дето ги превъзнасят в справочника.

Не си струваше да продължава. Вдигнала очи, Лора вече оглеждаше ресторанта и само след миг тихичко ахна. Искрено се изненада. В това той можеше да се закълне.

– Виж – каза тя, – колко невероятно! Ама наистина, нима е възможно!

– Какво? – попита сопнато Джон.

– Ето ги, там са. Моите симпатични възрастни близначки. Знаеш ли, те ни видяха. Сега гледат към нас. – Махна им с ръка, сияеща, доволна. Онази, е, която бе говорила в Торчело, кимна и се усмихна.

„Лицемерна стара кучка – помисли си той. – Сигурен съм, че са ни проследили.“

– Мили, трябва да отида и да им кажа няколко думи – рече нетърпеливо Лора, – просто да им съобща колко бях щастлива целия ден, и то само благодарение на тях.

– За бога! Ето виж, носят кампарито. Пък и не сме поръчали нищо за ядене. Не можеш ли да изчакаш поне да се навечеряме?

– Само минутка – настояваше Лора. – Освен това не искам да се тъпча. – Тя дръпна картата с менюто. – За мен поръчай нещо малко. Ето това. Казах ти, че не съм гладна. После стана, размина се с келнера, който носеше питиетата, и се запъти право към масата в отсрещния край. Държеше се, сякаш бе видяла най-близки дългогодишни, приятелки. Надвеси се над масата, ръкува се и с двете, настани се на празния стол до тях, като говореше нещо и се усмихваше. Сестрите не изглеждаха изненадани. Познатата на Лора кимаше и ѝ отговаряше, а спялата седеше безучастна.

„Добре – помисли Джон, вече освирепял, – аз пък ще се натряскам тогава.“ И взе да се налива с кампари. Поръча си още едно и заедно с онова, което бе избрала Лора, посочи нещо съвсем неразгадаемо от картата с менюто.

– И бутилка „Соаве“ – добави той, – с лед, моля.

Вечерта, тъй или инак, бе опропадена. Очакваното задушевно празненство сега щеше да мине под знака на тягостни спиритуалистични видения. Горкичката малка Кристин, онези пак щяха да я насадят на масата до тях. Каква нелепост! Че нали ако беше жива, отдавна щеше да спи, капнала от умора. Горчивият вкус на кампарито подхранваше

внезапно обхваналото го самосъжаление. Той не сваляше очи от групичката на масата в отсрещния ъгъл. Лора очевидно слушаше, а по-енергичната сестра ораторстваше. Сляпата седеше мълчаливо, извърнала към него ужасните си невиждащи очи.

„Измамница – помисли ей той, – тя изобщо не е сляпа. И двете са мошенички, а може би ще излезе, че наистина са преоблечени мъже, както първоначално се шегувахме в Торчело. Те просто следят Лора.“

Отпи от второто си кампари със сода. На празен стомах, и то едно след друго, двете питиета веднага го замаяха. Погледът му се замъгли. Лора все още продължаваше да седи на другата маса и от време на време задаваше въпроси, а енергичната сестра говореше. Келнерът се появи с яденето за Лора, помощникът до него носеше поръчката на Джон – някакво неизвестно нему блюдо, полято със сиво синкав сос.

– Синьората няма ли да се храни? – запита първият келнер, а Джон поклати мрачно глава и с треперещ пръст посочи масата отсреща.

– Кажете на синьората – изрече той внимателно, – че яденето ѝ ще изстине.

Джон заби поглед в това, което бяха сложили пред него, и предпазливо го побутна с вилицата. Сосът се стече, откривайки две огромни кръгли парчета месо, по всяка вероятност варено свинско, подправено с чесън. Той сложи една хапка в устата си и започна да дъвче. Да, беше свинско, хубаво, сочно, пикантният сос леко сладнеше. Остави вилицата си, бутна настрана чинията и чак тогава видя, че Лора бе прекосила ресторанта и седна до него. Не му каза нищо. И по-добре, помисли си той, защото така му се повдигаше, че трудно би могъл да отговори. Не беше само от алкохола, а и от целия кошмарен ден. Лора започна да се храни, все още без да промълви. Изглежда, не забелязваше, че той не яде. Келнерът се позавъртя край стола му, явно обезпокоен, че гостът, изглежда, е направил грешка в избора си, и прибра дискретно чинията.

– Донесете ми зелена салата – измърмори Джон и дори тогава Лора не прояви учудване, нито пък го обвини, че е пил много, което би направила при по-нормални обстоятелства. Чак накрая, когато приключи с храната и само посягаше от време на време към виното си, а Джон, който вече не можеше да пие, като болен заек преживяваше по малко от салатата, тя проговори:

– Мили, знам, че няма да повярваш, то наистина е малко страшно. Нали сестрите излязоха от ресторанта в Торчело, а после отишли като нас в катедралата, макар че в тълпата не сме ги забелязали. Там сляпата имала още едно видение. Крестин се опитвала да ѝ каже нещо за нас, че

ще бъдем в опасност, ако останем във Венеция. Кристин искала да заминем колкото може по-бързо.

„Това било значи – помисли си той. – Въобразяват си, че могат да ни командват както си искат. Оттук нататък ще имаме и този проблем. Да ядем ли? Да ставаме ли? Да си лягаме ли? Ще се допитваме до близнакките. Те ще ни казват какво да правим.“

– Е? – обади се тя. – Защо мълчиш?

– Защото – отговори той – ти съвсем добре си преценила, че не им вярвам. Честно казано, според мен твоите две дърти сестрички са, най-меко казано, шантави. Очевидно нещо не са в ред и извинявай, сигурно ще ти стане криво, но истината е, че в твое лице те си намериха жертва.

– Не си справедлив – възрази Лора. – Те са искрени, усещам го. Сигурна съм, че е така. Напълно чистосърдечни бяха в това, което казаха.

– Добре. Приемам. Те са искрени. Но не значи, че са здравомислещи. Наистина, мила, срещаш тази старица за десет минути в тоалетната и тя ти казва, че сестра ѝ видяла как Кристин седи с нас на масата. Ами че всеки човек с телепатични способности би могъл за секунди да разгадае подсъзнанието ти. Сетне, въодушевена от успеха си и естествено горда с качествата си на медиум, тя изпада във възторг от себе си и пробва дали не може да ни изрита от Венеция. Е, извинявай, но стига толкова.

Вече не му се виеше свят. Гневът му бе действувал отрезвително. Ако нямаше да притесни Лора, той щеше да стане, да отиде до масата на старите глупачки и да им каже да се пръждосват.

– Знаех, че ще го приемеш така – рече Лора тъжно. – Казах им го. А те ме успокоиха. Ако утре напуснем Венеция, всичко щяло да бъде наред.

– О, за бога! – възмути се Джон. И както уж нямаше да пие повече, си наля чаша вино.

– Всъщност – продължаваше Лора – ние вече видяхме най-хубавото от Венеция. Нямам нищо против да отидем някъде другаде. Ако останем... знам, че звучи глупаво, но все ще ме тормози някакво неприятно чувство и все ще си мисля, че миличката Кристин е нещастна и се опитва да ни каже да заминем.

– Добре – отговори Джон с леден, преднамерено спокоен глас, – това решава нещата. Щом е тъй, ще заминем. Предлагам да се върнем веднага в хотела и да предупредим, че утре сутринта напускаме. Добре ли се нахрани?

– О, боже – въздъхна Лора, – не го приемай така. Хайде, нека да

отидем да се запознаеш с тях и те ще ти разкажат за видението. Може би тогава ще го възприемеш сериозно. Особено след като то засяга най-много теб. Кристин е по-разтревожена за теб, отколкото за мен. И необикновеното е това, че според сляпата сестра ти си медиум, а не го знаеш. Ти си някак си във връзка с неизвестното, а аз не съм.

– А, значи това било? – рече Джон. – Аз съм медиум, така ли? Ами добре. Моята интуиция на медиум ми казва да напуснем този ресторант сега, незабавно, а кога ще отпътуваме от Венеция, можем да решим, след като се приберем в хотела.

Той даде знак на келнера и изчакаха сметката, без да си говорят. Покрусена, Лора въртеше чантата в ръцете си, докато Джон, хвърляйки крадешком поглед към масата на близначките, забеляза, че те усилено мушкат с вилници в огромните си порции спагети по един доста неподобаващ за медиуми начин. Щом уредиха сметката, Джон стана.

– Хайде. Готова ли си?

– Най-напред ще се сбогувам с тях – отсече Лора.

Изведнъж нещо го прободеше. Тъй нацупена, със свити устни, тя му припомни малката Кристин, която така ненадейно си бе отишла.

– Както желаш – отговори той и веднага тръгна към изхода, без да поглежда назад.

Навън времето не бе както преди – леко влажно, прохладно, така приятно за разходка. Обърнало бе на дъжд. От туристите нямаше и следа. Един-двама души крачеха забързано под чадърите си. Това виждат тукашните хора, помисли си той. Това е истинската Венеция. Празни улици нощем и усойни мъртви алеи край застоялата вода, надвиснали над каналите къщи със затворени капаци. Останалото е бляскава фасада, изложена на показ, но тя може да те подмами само докато има слънце.

Лора го настигна и двамата тръгнаха мълчаливо. Не след дълго се озоваха зад двореца и излязоха на площад Сан Марко. Вече валеше силно и заедно с неколцината случайни минавачи те се подслониха под колоната. Оркестрите бяха прибрали инструментите си. Масите бяха празни. Столовете – обърнати.

Прави са, като казват, че Венеция потъва, помисли си той. Целият град бавно умира. Един ден туристите ще минават оттук с лодки, ще се взират във водата и ще виждат отдолу потъналите дълбоко стълбове, колони и мрамор, а от време на време сред тиня и кал ще се подават останките от един загубен подземен каменен свят.

Почукването на токовете им по паважа отекваше в нощта, дъждът

шуртеше от олуците. Няма що, хубаво свършваше тази вечер, а начало то бе тъй обнадеждащо. За случилото се после те нямаха вина.

Когато се прибраха в хотела, Лора пое направо към асансьора, а Джон свърна към рецепцията, за да вземе ключа от нощния портиер. Човекът му подаде и една телеграма. Джон се спря за миг – Лора вече беше в асансьора. После отвори плика и прочете текста. Беше от директора на училището, където учеше Джони.

Джони под наблюдение в градската болница със съмнение за апандисит. Няма причина за тревога, но хирургът сметна, че е добре да ви уведомим.

Чарлс Хил

Прочете текста два пъти, после тръгна бавно към асансьора, където Лора го чакаше. Подаде ѝ телеграмата.

– Получили са я в наше отсъствие. Новината никак не е приятна.

Докато тя четеше телеграмата, Джон натисна копчето за втория етаж.

– Това вече решава нещата, нали? – запита Лора, когато асансьорът спря и излязоха. – Ето доказателството. Трябва да напуснем Венеция, защото се връщаме обратно у дома. Джони е в опасност, а не ние. Кристин сигурно се е опитвала да каже това на близначките.

Първото нещо, което Джон направи на следващата сутрин, бе да поръча разговор с директора на училището. После уведоми администратора, че заминават, и докато чакаха разговора, прибраха багажа си. Никой от тях не спомена за събитията от предния ден, сега не бе необходимо. Джон знаеше, че пристигането на телеграмата и предчувствието за опасност от страна на сестрите бяха чисто и просто съвпадение, но беше безсмислено да спори за това. Лора пък бе убедена в обратното, но интуицията ѝ подсказваше, че е по-добре да си замълчи. Тъй като беше началото на сезона, сигурно щяха да успеят да вземат специалния влак, пътуващ от Милано до Кале, на който можеха да натоварят и колата. Дори и да срещнеха някаква пречка, нали директорът бе казал, че не е толкова спешно.

Когато ги свързаха с Англия, Джон беше в банята. Лора вдигна телефона. Той влезе в стаята няколко минути по-късно и тя още говореше, но от погледа ѝ Джон веднага разбра, че има нещо тревожно.

– Мисис Хил е – каза Лора. – Мистър Хил е в час. От болницата съобщили, че през нощта Джони не се е чувствал много добре и може би

ще трябва да го оперират, но хирургът бил против, освен, ако не се окаже лошо съвсем наложително. Гледали го на рентген и апандиситът бил труден за опериране. Не е много ясно как точно стоят нещата.

– Чакай, дай на мене – прекъсна я Джон. Успокоителният, но леко съдържан глас на съпругата на директора прозвуча в слушалката.

– Съжалявам, че може би сме развалили плановете ви – каза тя, – но Чарлс и аз сметнахме, че трябва да ви съобщим и че може би ще се чувствате по-добре, ако сте тук. Джони се държи смело, но разбира се, има температура. Според хирурга това е нормално при такива обстоятелства. Оказва се, че понякога апандиситът може да се измести и тогава операцията е по-сложна. Тази вечер той ще реши дали да оперира.

– Да, разбира се, ясно ни е – отбеляза Джон.

– Моля ви, кажете на съпругата си да не се безпокои много – продължи мисис Хил. – Болницата е отлична, лекарите са много добри и ние имаме пълно доверие на хирурга.

– Да – каза Джон, – да. – И замълча, защото Лора му правеше някакви знаци.

– Ако не успеем да натоварим колата на влака, мога да замина със самолет. Сигурно ще ми намерят едно място. Така поне единият от нас може да бъде там тази вечер.

Той кимна в знак на съгласие.

– Благодаря ви много, мисис Хил – заговори Джон. – Ще успеем да се върнем. Да, сигурен съм, че Джони е в добри ръце. Благодарете от наше име на съпруга си. Довиждане.

Той постави обратно слушалката и се огледа. Неоправени легла, куфари на пода, разпилени хартии. Кошници, карти, книги, палта, целият багаж, който бяха взели със себе си в колата.

– Божичко – въздъхна Джон. – Ужасна бъркотия. Колко много боклуци.

Телефонът извънзвня отново. Беше портиерът, който събщи, че е запазил места в спалния вагон за следващата нощ, също и за колата.

– Вижте – Лора грабна телефона, – можете ли да ангажирате едно място за днешния обеден самолет Венеция-Лондон? За мене. Налага се единият от нас да се прибере тази вечер вкъщи. Съпругът ми ще тръгне утре с колата.

– Чакай, остави – прекъсна я Джон. – Не е необходимо да изпадаш в паника. Двайсет и четири часа не са чак от такова голямо значение.

От тревогата лицето ѝ бе станало като платно. Обърна се към него почти обезумяла.

– За тебе може би, но не и за мен. Изгубих едно дете, няма да рискувам и другото.

– Добре, скъпа, добре...

Той протегна ръка към нея; но Лора нервно я отблъсна и продължи да дава нареждания на портиера. Джон се зае с багажа. Нямаше смисъл да говори. По-добре да е тъй, както тя иска. Разбира се, можеха и двамата да заминат със самолет и после, след като всичко се оправи и Джони се почувствува по-добре, той щеше да дойде и да се прибере с колата през Франция, както сега на идване. Всъщност изморителен и ужасно скъп вариант. Не, по-добре беше Лора да замине със самолет, а той да се качи с колата на влака в Милано.

– Бихме могли и двамата да вземем самолета – започна Джон предпазливо, обяснявайки неочакваното си хрумване, но тя не искаше и да чуе.

– Това наистина ще бъде глупаво – прекъсна го нетърпеливо Лора. – Какъв е смисълът? Аз ще бъда там още тази вечер, а ти просто ще ме последваш с влака. А и ще имаме нужда от колата, като ходим до болницата. Ами багажът? Не можем да си заминем и да оставим всичко тук.

Разбира се, че доводите ѝ бяха разумни. Това беше глупава идея. Но нали и той се безпокоеше за Джони, и то не по-малко от нея, макар че нямаше да си го признае.

– Слизам долу при портиера – съобщи Лора. – Винаги се стараят повече, когато човек им седи на главата. Всичко, от което се нуждая тази вечер, е прибрано. Ще си взема само пътната чанта. Останалото ще докараш с колата.

Пет минути след като излезе от стаята, Лора му позвъни по телефона.

– Скъпи, нещата се наредиха чудесно. Портиерът ми е запазил място в някакъв чартърен самолет, който излита от Венеция след по-малко от час. След десетина минути специален катер ще вземе пътниците направо от Сан Марко. Някой се бил отказал. Ще бъда на летище Гетуик след по-малко от четири часа.

– Веднага слизам – каза ѝ Джон.

Тя стоеше на рецепцията. Вече не изглеждаше тревожна и измъчена, а излъчваше решителност. Бе тръгнала към целта. На него все още някак му се щеше да заминат заедно. Непоносимо му бе да остане във Венеция, след като нея вече нямаше да я има. Мисълта, че ще трябва да шофира до Милано, да прекара една тъжна нощ сам в някой хотел, а после пък следващата нощ да дреме часове наред във влака – всичко

това го потисна изведнъж, да не говорим за тревогата му около Джони. Отидоха заедно до пристана на Сан Марко. Кеят блестеше, светнал след дъжда. От лекия ветрец по сергиите пощенските картички, шалчетата и сувенирите потрепваха. Туристите бяха в стихията си. Разхождаха се доволни, предстоеше им един прекрасен ден.

– Ще ти позвъня тази вечер от Милано – каза ѝ той. – Предполагам, че семейство Хил ще те подслонят. А ако си в болницата, ще ми съобщят новините. Ето това там сигурно е групата за чартърния полет. Побързай, те ще се радват, ако им окажеш някакво внимание!

Пътниците вървяха по пристана към чакащия катер. По ръчния им багаж имаше лепенки с британския флаг. Повечето бяха на средна възраст и както изглеждаше, ги водеха двама методистки свещеници. Единият от тях пристъпи към Лора, подавайки ѝ ръка, и усмивката му разкри блестящ ред изкуствени зъби.

– Вие вероятно сте дамата, която ще лети заедно с нас обратно към дома. Добре дошли на борда сред членовете на нашето братство. Всички много се радваме да се запознаем с вас. Жалко, че нямахме място и за половинката ви.

Лора се завъртя бързо и целуна Джон. Едно потрепване в края на устните ѝ издаваше, че я напушва смях.

– Има голяма опасност да запечат химни – прошепна тя. – Грижи се за себе си, половинката ми. Обади ми се довечера.

Кормчията даде знак с някаква смешна тромбичка, закрепена за сирената. Миг след това Лора слезе по стъпалата, качи се на катера и застана сред тълпата от пътници, му замаха с ръка. Червеното ѝ палто се открояваше като весела кръпка на фона на облечените в по-тъмни дрехи хора край нея. Катерът изсвири още веднъж и се отдели от пристана, а Джон стоеше и гледаше, усещайки как сърцето му се изпълва с чувство за огромна загуба. Обърна се и тръгна към хотела. И макар че денят бе прекрасен, той вървеше мрачен, дори не го забелязваше.

Няма нищо по-тъжно от една току-що напусната стая, помисли си Джон, когато се прибра и се огледа, особено, ако в нея все още не са изчезнали следите от доскорошните обитатели. Куфарите на Лора на леглото, другото палто, което бе оставила. Прах от пудра върху тоалетката. Книжна салфетка, изцапана с червило, хвърлена в кошчето за боклук. Дори една стара докрай изстискана туба от паста за зъби, захвърлена на стъклената полица над мивката. През отворения прозорец пак долиташе шумът от движението по Канале Гранде, ала Лора я нямаше, за да се вслуша в него или да се надвеси навън от малкия балкон.

Удоволствието от тези мигове се бе изпарило. Животът наоколо не го вълнуваше вече.

Джон прибра багажа и слезе долу да плати сметката. Администраторът приемаше нови туристи. На терасата отвън седяха хора и четяха вестници – предстояха им куп преживявания през новия слънчев ден. Реши да обядва рано, тук, в познатата обстановка на хотелската тераса, и след това да каже на портиера да отнесе багажа до едно от корабчетата, които пътуваха директно от Сан Марко до Порта Рома, където бяха оставили колата. Готов бе да се нахвърли върху количката с ордьоври – нали предишната вече не беше успял почти нищичко да хапне. Но дори тук имаше промяна. Главният келнер, с когото се бяха сприятелили, бе в почивка, а масата, на която обикновено сядаха, бе заета от някакви новодошли – младоженци, каза си той с раздражение, съдейки по това колко са весели и какви усмивки си разменят. Заради тях го настаниха на някаква странична масичка с един стол, скрита зад сандъч с цветя.

Сигурно вече лети на път за дома, помисли си Джон и се опита да си представи как, седнала между двамата свещеници, Лора несъмнено им обяснява за Джони и за болницата и кой знае още какво. Ето, че най-сетне близначките медиуми, пожънали такъв успех, щяха да покротуват малко. Желанията им щяха да се сбъднат.

Обядът свърши и той реши, че няма защо да стои на терасата с чаша кафе. Искаше да се махне колкото може по-бързо, да вземе колата и да тръгне за Милано. Сбогува се със служителите от рецепцията придружен от носача, който бе натрупал багажа на една количка, се отправи отново към пристана. Когато се озова на корабчето с багажа, струпан до него сред тълпата блъскащи се хора, той за миг изпита болка, че напуска Венеция. Кога и дали въобще някога щяха да дойдат отново тук? Догодина... след три години... За първи път я бяха зърнали през медения месец преди близо десет години, после дойдоха повторно, просто минаха оттук преди да отплават на едно пътешествие с кораб, и сега тези провалени десет дни, приключили тъй ненадейно.

Водата блестеше на слънцето, сградите просто грееха, облени от светлина, туристи с тъмни очила се разхождаха тържествено напред-назад по бързо отдалечаващия се кей. Терасата на техния хотел се изгуби от погледа му, а корабчето цепеше срещу течението и пенеше водите на канала. Колко много впечатления трябваше да запечати паметта – познатите интересни фасади на сградите, балконите, прозорците, почти залетите от водата долни стъпала на рушащите се дворци. Ами малката червена къща, където е живял Д'Анунцио, и градината край нея –

„нашата къщичка“, така я бе нарекла Лора и наистина си представяше, че е тяхна. А ето че много скоро корабчето щеше да завие наляво по прекия път към площад Рим и той няма да може да види най-хубавата част от канала – Риалто, другите дворци.

Срещу тях надолу по течението се движеше друго, претърпано с пътници корабче. В кратък миг на безразсъдство му се прииска сега да е в него, сред щастливите туристи, които тепърва се отправят към Венеция и им предстои да видят всичко онова, което бе оставил зад себе си. И в този миг, там, на другото корабче, той я видя. Лора. Бе облечена в червеното си палто, близначките до нея, енергичната сестра ѝ говореше сериозно, а Лора, с развята от вятъра коса, ръкомахаше с печален израз на лицето. Втренчи се изумен; това бе толкова невероятно, че от объркване не се сети нито да извика, нито да махне, ала те тъй и не биха го чули или видели, защото неговото корабче беше вече отминало и се отдалечаваше в противоположната посока.

Какво, по дяволите, се бе случило? Ако са отложили чартърния полет и самолетът просто не е отлетял, защо Лора не му бе телефонирала в хотела? И какво общо имаха с тази работа близначките, дявол да ги вземе? Съвпадение ли беше? Дали пък не ги бе срещнала на летището? И защо изглеждаше толкова разстроена? Той никак не можеше да си обясни всичко това. Може би въобще са отменили полета? Лора, разбира се, би се върнала веднага в хотела, предполагайки, че ще го намери там – естествено с намерението в края на краищата да пътува с него до Милано и да се качи на влака на следващата вечер. Каква ужасна бъркотия! Единственото нещо, което можеше да направи, бе да се обади в хотела, щом корабчето пристигне на площад Рим, и да ѝ каже да чака – той щеше да се върне и да я вземе. А тези отвратителни сестри, които си пяха носа навсякъде, наистина да вървят по дяволите.

Когато корабчето стигна до пристана, настъпи обичайното безредие. Трябваше да намери носач, който да му свали багажа и да го изчака, докато сам той търси телефон. Взе да рови за дребни пари, после се забави още повече, докато намери номера. Най-сетне успя да се свърже и за щастие от рецепцията му отговори администраторът, когото познаваше.

– Вижте, получи се някакво неприятно объркване – започна Джон и се опита да му обясни, че в този момент Лора се връща обратно в хотела, че я е видял с две приятелки на едно от корабчетата. Помоли администраторът да ѝ предаде, че трябва да го изчака, понеже той ще се върне да я вземе веднага с първия транспорт. – Във всички случаи я

задръжте – каза Джон. – Ще бързам колкото мога.

Администраторът разбра всичко много добре и Джон затвори телефона.

Слава богу, че Лора не се бе появила, преди той да се обади по телефона, защото щяха да ѝ кажат, че тръгнал за Милано. Носачът чакаше с багажа и най лесното бе да отиде с него до гаража, да предаде всичко на дежурния там, с уговорката, че до един час ще пристигне с жена си да приберат колата. После Джон отиде пак на пристана и зачака следващото корабче за Венеция. Минутите течаха бавно и той продължаваше да се чуди какво ли е станало на летището и защо Лора не е позвънила по телефона. Какъв смисъл имаше да налучква сега? Тя ще му разкаже всичко в хотела. Едно беше сигурно: нямаше да позволи на сестрите да им се качват на главите и да ги забъркват в своите шуротии. Дори си представи как Лора казва, че те също са изпуснали самолета си, предлага да ги закарат с колата до Милано.

Най-накрая моторът на корабчето изпухтя край пристана и Джон се качи. Какво неочаквано развитие на нещата – щеше да мине наново покрай познатите места, с които тъй носталгично се бе сбгувал току-що! Само че този път дори не се оглеждаше наоколо, така бе погълнат от мисълта да стигне колкото може по-скоро. Никога не бе виждал толкова много хора на Сан Марко, следобедните тълпи едва се разминаваха, личеше си, че всеки е изпълнен с желание за приятно прекарване.

Когато стигна до хотела и мина през летящата врата, той очакваше да види Лора, а може би и сестрите във фойето наляво от входа. Ала тя не беше там. Отиде до рецепцията. Служителят, с когото бе говорил по телефона, приказваше с управителя.

– Съпругата ми пристигна ли? – попита Джон.

– Не, сър, все още не.

– Необяснимо наистина. Дали пък не е минала, без да я видите?

– Невъзможно, сър. Стоя тук, откакто ми се обадихте по телефона в два без петнайсет. Не съм напускал рецепцията.

– Просто не разбирам. Тя беше на едно от корабчетата, които минават покрай Академията. Пристигнала е на Сан Марко пет минути по-късно и трябва да е дошла тук.

Служителят изглеждаше смутен.

– И аз не знам какво да ви отговоря. Казвате, че синьората била с приятелки?

– Да. Познати. Две дами, с които се запознахме вчера в Торчело. Изненадах се, когато я видях с тях на корабчето, и разбира се,

предположих, че полетът е отменен, а тя случайно ги е срещнала на летището и е решила да се върне тук с тях, за да ме свари, преди аз пък да потегля.

По дяволите, какво ставаше с Лора? Минаваше три. От Сан Марко до хотела пътят бе само няколко минути.

– Може би синьората е отишла с приятелките си в техния хотел. Знаете ли къде са отседнали?

– Не – отговори Джон. – Нямам и представа. Освен това не знам дори имената на тези дами. Те бяха сестри, всъщност близначки, изглеждаха съвсем еднакво. Но както и да е, защо няма да дойде тук, а ще отива в техния хотел?

Вратата се отвори – не беше Лора. Двама души, пребиваващи в хотела.

Управителят се намеси в разговора.

– Вижте какво мисля да направя. Ще телефонирам на летището и ще проверя какво е станало с полета. Тогава поне нещо ще разберем – предложи той и се усмихна, с което искаше да се извини. В работата им с туристите обикновено не ставаха грешки.

– Да, моля ви – настоя Джон. – Добре е да знаем какво се е случило там.

Запали цигара и закрачи напред-назад из фойето. Каква отвратителна бъркотия. И колко неприсъщо за Лора да не съобрази. Нали знаеше плановете му да отпътува за Милано веднага след като обядва – ами че той можеше да тръгне и по-рано. Но ако полетът е бил отменен, тя естествено щеше да телефонира още щом пристигне на летището. Стори му се, че управителят говори страшно дълго по телефона. Изглежда, трябваше да го свържат с някакъв друг номер, толкова бързо ломотеше на италиански, че Джон нищичко не можа да разбере. Най-сетне човекът остави слушалката.

– Не мога да си обясня какво е станало, сър. Чартърният самолет е излетял по разписание с всички предвидени пътници. Доколкото можах да ми кажат, не е имало никаква пречка. Вероятно синьората просто е променила решението си. – Сега той се усмихна още по-смутено.

– Променила решението си – повтори Джон. – Но защо го е направила? Тя толкова искаше да се прибере у дома още тази вечер.

Управителят вдигна рамене.

– Знаете какви са жените, сър. Вашата съпруга може да е помислила, че в края на краищата е по-добре да вземе с вас влака за Милано. Уверявам ви, че пътниците за този полет бяха много порядъчни хора, а

и самолетът е „Каравел“, съвсем сигурна машина.

– Разбирам – прекъсна го нетърпеливо Джон. – Ни най-малко не виня вашата работа. Просто не мога да си обясня какво я е накарало да промени решението си. Дали пък причината не се крие в срещата с тези две дами?

Управителят млчеше. И той се чудеше какво да каже. Администраторът изглеждаше не по-малко загрижен.

– Възможно ли е – позволи си да запита той – да сте направили грешка, да сте се припознали, а всъщност синьората да не е била на корабчето?

– Не, невъзможно – отвърна Джон – жена ми беше, напълно съм сигурен в това. Беше с червеното си палто, без шапка, точно както тръгна отгук. Видях я тъй ясно, както сега виждам вас. Готов съм да се закълна в това.

– Жалко – отбеляза управителят, – че не знаем нито как се казват двете дами, нито пък името на хотела, в който са отседнали. Казвате, че вчера сте се видели с тях в Торчело?

– Да... съвсем за малко. Но те не бяха отседнали там. Поне аз така си мисля. Всъщност след това ги видяхме още веднъж, когато вечеряхме във Венеция.

– Извинете... – Пристигаха нови туристи с багаж, които трябваше да бъдат настанени, и се налагаше администраторът да се занимае с тях.

Съвсем отчаян Джон се обърна към управителя:

– Смятате ли, че има смисъл да телефонираме в Торчело? Може би хората в хотела знаят как се казват дамите или къде са отседнали във Венеция.

– Да опитаме – отговори управителят. – Надеждата е малка, но все пак да опитаме.

Джон отново закричи нервно, като през цялото време не изпускаше от поглед вратата, надявайки се, молейки се да зърне червеното палто и във фоайето да нахълта Лора. Последва втори, безкрайно дълъг телефонен разговор – този път между управителя и някакъв служител от хотела в Торчело.

– Обяснете им, че става дума за две сестри – рече Джон, – две възрастни дами, облечени в сиво, съвсем еднакви. Едната е сляпа – добави той.

Човекът кимна. Очевидно даваше подробно описание. Сетне затвори телефона и доста скептично поклати, глава:

– Управителят в Торчело каза, че добре си спомня двете дами, но те

били там само за обяд. Не е разбрал как се казват.

– Значи това е. Не ми остава нищо друго, освен да чакам.

Джон запали трета цигара, излезе на терасата и там отново взе да снове напред-назад. Вперил очи в канала, той се взираше в хората по палубите на минаващите корабчета, в моторните лодки, дори в носещите се бавно гондоли. Ръчният му часовник отмерваше минутите, но от Лора нямаше никаква следа. Започна да го тормози едно ужасно предчувствие, че това някак си е било предварително уговорено, че Лора въобще не е имала намерение да пътува със самолета, че снощи в ресторанта се е споразумяла със сестрите. „О, боже – помисли си той, – та това е невъзможно, почвам да полудявам...“ И все пак защо, защо? Не, по-правдоподобно бе срещата на летището да е била случайна. С някакъв невяротен довод те са успели да убедят Лора да не се качва на самолета, направо са ѝ попречили, разбъркали са ѝ главата с някое от своите видения, да речем, че самолетът ще катастрофира, че трябва да се върне с тях във Венеция. И в неуравновесеното състояние, в което се намираше, Лора е решила, че са прави, безусловно е повярвала на всичко.

Но ако не грешеше в тези предположения, защо не се бе върнала в хотела? Къде се беше дянала? Стана четири часът, четири и половина, по водната повърхност вече не играеха слънчеви отблясъци. Джон се върна пак в рецепцията.

Служителят бе сериозно загрижен.

– Наистина, сър – каза той, – сигурно се тревожите много. Може би ще е по-разумно тази вечер да проспите тук.

Джон махна безпомощно с ръка:

– Сигурно, да, не знам. Може би...

Излезе навън и тръгна към площад Сан Марко. Надзърна във всеки един от магазините под колонадите, прекоси десетина пъти площада, мина между масите пред „Флориан“ и пред „Куадри“, с мисълта, че червеното палто на Лора и забележителната външност на сестрите не могат да убягнат от погледа дори сред тази движеща се тълпа. Ала от тях нямаше и следа. После се смеси с купувачите на Мерчерия, като едвам се разминаваше с хората, които се шляеха безцелно, бутеха се или зяпаха по витрините, и през цялото време инстинктът му подсказваше, че това е безсмислено, че те няма как да бъдат тук. Лора не би изпуснала нарочно самолета, за да се върне във Венеция с тази цел. И дори да го бе направила поради някаква причина, която въображението му беше безсилно да отгатне, тя естествено би трябвало да се върне най-напред в хотела, за да го намери.

Не му оставаше друго, освен да опита да открие сестрите. Хотелът им можеше да бъде един от стотиците хотели и пансиони, разпръснати из цяла Венеция, можеше дори да се окаже от другата страна в Дзатере или още по-нататък – в Джуидека. Последните две места изглеждаха помалко вероятни. Сигурно са отседнали в малък хотел някъде около „Сан Дзакария“, близо до ресторанта, където вечеряха снощи. Сляпата едва ли би ходила на дълги разстояния, при това вечер. Колко глупаво е, че не се бе сетил по-рано. Отдалечи се бързо от ярко осветения търговски център по посока на малкия квартал с тесни улички, където се бяха озовали предната вечер. Веднага откри ресторанта, ала все още не бе отворено и келнерът, който нареждаше масите, му беше непознат. Джон поиска да говори с шефа, келнерът потъна в задната част на ресторанта и след минута-две се върна заедно със собственика – несресан, по риза, явно обезпокоен в неудобен момент, преди да е успял да се спретне както подобава.

– Снощи вечерях тук – заобяснява Джон. – Имаше две дами, които седяха ей на онази маса. – Той посочи към ъгъла.

– Искате да запазите масата за тази вечер? – попита собственикът.

– Не – каза Джон. – Не, там имаше две дами снощи, две сестри, due sorelle, близначки, gemelle. – Дали така бе на италиански близначки? – Две дами, sorelle vecchie.

– Да, да – рече мъжът, – si, si, signore, la povera signorina. – Той сложи ръце на очите си, за да му подскаже за сляпата. – Да, спомням си.

– Знаете ли как се казват? – попита Джон. – Къде са отседнали? Непременно трябва да ги намеря.

Собственикът разтвори безпомощно ръце.

– Съжалявам много, синьор, не знам имената на дамите, идваха тук един-два пъти, но не казаха къде са отседнали. Може би, ако вие дойдете тази вечер, и те ще бъдат. Искате ли да запазите маса?

Той започна да предлага една след друга различни маси с надеждата, че някоя ще се хареса на евентуалния клиент, но Джон поклати глава.

– Благодаря ви, не. Не съм решил още къде да вечерям. Извинете за безпокойството. Ако случайно дамите дойдат... – Джон замълча, после добави: – Всъщност може би ще се върна по-късно. Не съм сигурен.

Собственикът се поклонил и го придружи до входа.

– Венеция е мястото, където се срещат хора от цял свят – каза той усмихнато. – Може би ще намерите приятелките си тази вечер.

Какви ти приятелки! Джон излезе на улицата. По-скоро

похитителки... Безпокойството се бе превърнало в уплаха, в страх. Нещата съвсем не бяха в ред. Тези жени са пипнали Лора, използвали са това, че се поддава на внушения, и са я предумали да отиде с тях или в хотела им, или някъде другаде. Дали да не се обади в консулството? Къде ли се намираше то? Какво да каже, като отиде там? Тръгна напред безцелно и се озова също като предната вечер на улици, които, не познаваше. Изведнъж застана пред висока сграда с надпис: „Questura“. „Точно това ми трябва – рече си той. – Какво чакам още, нещо се е случило, ще вляза!“

Вътре сновяха полицаи в униформа, по всичко личеше, че тук не стоят без работа. Джон се обърна към един служител, седнал зад стъклена преграда, и го попита дали има някой, който говори английски. Човекът посочи стълбите насреща. Той се качи и влезе в една врата отдясно. Вътре видя мъж и жена, които седяха и чакаха. С облекчение отбеляза, че са сънародници – туристи, очевидно съпрузи, изпаднали в някакво затруднение.

– Елате да седнете – покани го мъжът. – Чакаме от половин час, крайно време е да ни обърнат внимание. Каква страна! У нас не биха ни оставили така!

Джон взе предложената цигара и седна на един стол до тях.

– Какви неприятности имате?

– Откраднаха чантата на жена ми в един от магазините на Мерчери – обясни мъжът. – Тя я остави само да погледне нещо, и няма да повярвате, в миг просто чантата изчезна. Аз мисля, че ще е някой джебчия, а тя твърди, че било момичето от щанда. Ама кой знае? Тия макаронаджии всичките са от един дол дренки. Както и да е, убеден съм, че няма да я видим вече. Вие пък какво сте загубили?

– Откраднаха ми куфара – излъга бързо Джон. – Имах някои важни документи в него.

Какво да им обясни? Че е загубил жена си? Дори не знаеше откъде да започне...

Мъжът кимна съчувствено.

– Нали ви казах, всичките са от един дол дренки. Лошото е, че те няма да си дадат труд да мислят за нашите ядове, докато онзи убиец е на свобода. Нали сега него се опитват да хванат.

– Убиец ли? Какъв убиец?

– Нима не сте чули? – Мъжът го погледна изненадан. – Във Венеция не говорят за нищо друго. Пише във всички вестници, съобщават по радиото, има го дори и в английските вестници. Ужасна работа.

Миналата седмица била намерена една жена с прерязано гърло, после един турист, а тази сутрин открили някакъв старец, убит с нож по същия начин. Предполагат, че е някой маниак, защото както изглежда, няма никакви подбуди. Отвратително е, че се случва точно във Венеция, и то през туристическия сезон.

– С жена ми никога не четем вестници, когато сме на почивка – заявя Джон. – А и много-много не даваме ухо на клюките в хотела.

– Съвсем разумно постъпвате – засмя се мъжът. – Бихте могли да си развалите почивката, особено ако съпругата ви е нервна. Всъщност за нас вече няма значение, утре си тръгваме. Не може да се каже, че раздялата с това място ще ни натъжи, нали, мила? – обърна се към жена си той. – Венеция е западнала, откакто бяхме тук последния път. А изчезването на чантата пък вече прехвърля всички граници.

Вратата на вътрешната стая се отвори и един полицейски служител с по-висок чин покани събеседника на Джон и неговата съпруга да влязат.

– Бас държа, че няма да направят нищо – промърмори туристът, като намигна на Джон, и влезе заедно с жена си в стаята.

Вратата се затвори след тях. Джон изгаси цигарата си и запали нова. Обладан бе от странно усещане за нереалност. Запита се какво прави тук, каква полза има от това. Нещо го караше да мисли, че Лора не е вече във Венеция, че е изчезнала, може би завинаги, с тези отвратителни сестри. Никога нямаше да я открият. И както двамата уж бяха просто съчинили фантастичната история за близначките, когато за първи път ги видяха в Торчело, така щеше да се окаже, по силата на някаква кошмарна логика, че измислицата се подкрепя с факти; тези жени наистина бяха прикрити мошеници, вероятно мъже с престъпни намерения, които примамваха доверчиви хора и сетне издевателстваха над тях. А може би бяха дори убийците, които полицията сега диреше напразно. Би ли могъл някой да заподозре две възрастни жени с почтена външност, които живеят кротко в някой второкласен пансион или хотел? Той угаси цигарата си недопушена. „Това – помисли си Джон – трябва да са първите симптоми на някаква лудост – мания за преследване. Ето как хората окончателно се побъркват.“ Погледна часовника си. Беше шест и половина. По-добре да сложи край на всичко, на безсмисленото висене тук в полицейското управление и да се хване за мъничкото здрав разум, който му е останал. Трябваше да се върне в хотела, да поръча разговор с училището в Англия и да попита какви са последните новини за Джони. Въобще не се бе сещал за горкия Джони, откакто съзря Лора на

корабчето.

Но бе твърде късно. Вътрешната врата се отвори и съпрузите излязоха.

– Ала-бала, както и очаквах – каза мъжът тихичко на Джон. – Щели да направят каквото могат. Не дават голяма надежда. Толкова много чужденци имало във Венеция и видите ли, до един крадци! За местните и дума да не става. Нямали те сметка да крадат от клиентите. Е, дано вие имате повечко късмет!

Той кимна, жена му се усмихна и си тръгнаха. Джон последва полицейския служител.

Неизбежните формалности. Име, адрес, паспорт. Продължителност на престоя във Венеция и т. н., и т. н. После дойде ред на конкретните въпроси и Джон, по чието чело бе избила пот, се впусна в своята безрайна история. Запознанството със сестрите, срещата в ресторанта, душевното състояние на Лора след смъртта на детето им и податливостта ѝ на внушения, телеграмата за Джони, решението да пътува с чартърен самолет, заминаването ѝ и нейното неочаквано, необяснимо връщане. Когато свърши, се чувствуваше така изтощен, сякаш бе шофирал десет часа, без да спира, непосредствено след тежък грип. Човекът, който го разпитваше, говореше отлично английски, но със силен италиански акцент.

– Казвате – започна той, – че съпругата ви е била неуравновесена в резултат на тежкото сътресение и това се е забелязвало по време на пребиваването ви тук, във Венеция?

– Хм, да – отговори Джон, – всъщност беше доста зле. Почивката, изглежда, не ѝ подействува особено благоприятно. Едва след като вчера се запозна с тези две жени в Торчело, настроението ѝ се промени. Напрежението като че ли изчезна. Тя беше готова, струва ми се, да се хване и за сламка, а убеждението, че нашата дъщеричка я закриля като че ли поне външно я върна към нормалното ѝ състояние.

– Естествено – отбеляза полицейският служител, – при тези обстоятелства. Но несъмнено снощната телеграма е донесла допълнителна тревога и на двама ви.

– Да, разбира се. Точно затова решихме да се върнем у дома.

– Някакви спорове? Различия в становищата?

– Никакви. Бяхме напълно единодушни. Аз само съжалявах, че не можем да тръгнем заедно с чартърния самолет.

Полицейският служител кимна.

– Представете си, че съпругата ви внезапно е изпаднала в амнезия,

а срещата с дамите е била нещо като просветление и тя е потърсила подкрепа от тях. Вие ги описахте с голяма точност и аз мисля, че няма да бъде трудно да ги открием. Междувременно е добре да се върнете в хотела си, а ние ще се свържем с вас веднага щом научим нещо.

„Поне ми повярваха – помисли си Джон. – Не ме сметнаха за откачен, който е съчинил всичко и просто им губи времето.“

– Вие разбирате – каза той, – че съм ужасно разтревожен. Тези близначки могат да имат и престъпни намерения спрямо жена ми. Носят се какви ли не слухове...

Едва тогава полицейският служител се усмихна.

– Моля ви, не се безпокойте. Убеден съм, че всичко ще се изясни.

„Дотук добре – помисли си Джон, – но какво ще се изясни, за бога?“

– Простете – рече той, – че ви отнех толкова много време. Особено сега, когато полицията е тъй заета със залавянето на вилнеещия из града убиец.

Каза го нарочно. Нямаше нищо лошо в това да даде на този човек да разбере, че независимо от догадките и разсъжденията на хората в полицията между изчезването на Лора и онази ужасна история може и да има някаква връзка.

– А, онзи убиец ли имате предвид? – каза полицейският служител, като стана. – Надяваме се, че ще бъде хванат много скоро.

Увереността му трябваше да вдъхва чувство за сигурност. Ето на – убийци, изчезнали съпруги, загубени чанти – за всичко това имаше кой да се погрижи. Ръкувах се за довиждане. Джон излезе от стаята и тръгна надолу по стълбите. Може би, мислеше си той, докато вървеше бавно към хотела, човекът е прав. Лора внезапно е изпаднала в амнезия и сестрите, които са се случили на летището, са я върнали обратно във Венеция, естествено в техния хотел, защото не е могла да си спомни къде тя и Джон са отседнали. Може би дори сега и те се опитваха да разберат нещо. Добре, че полицията бе уведомена. Господи, дано най-сетне да разрешат загадката. В този момент той искаше само да се стовари на някое легло с чаша уиски и да позвъни в училището на Джони. Пиколото го качи с асансьора и го въведе в скромна стая на четвъртия етаж в задната част на хотела – гола, невзрачна, със затворени капаци, пропита с миризмата на кухня, идеца от вътрешния двор.

– Поръчайте да ми донесат голямо уиски – каза Джон на момчето. – И нещо газирано.

Когато остана сам, мушна лицето си под студения кран на мивката

и с облекчение забеляза, че малкото хотелско сапунче му действувало освежително. Захвърли обувките си, метна палтото на гърба на стола и се просна на леглото. От нечие радио гърмеше стара, вече поизтъркана песен, която преди години Лора харесваше много. „Обичам те, любов моя...“ Той се пресегна към телефона, вдигна слушалката и поиска да го свържат с Англия. После затвори очи, а през това време упоритият глас повтаряше: „Обичам те, любима моя... За теб непрестанно мисля аз...“

Ето, че на вратата се почука. Беше келнерът с питието. Ледът бе малко, едва ли можеше да го освежи, но той отчаяно се нуждаеше от алкохола. Изгълта го без газираната вода и след няколко минути дойде облекчението, гнетящото го чувство бе притъпено, заместено макар и за кратко от някакво успокоение. Телефонът иззвъня. „Ето – помисли си, подготвяйки се за съкрушителния удар, – това е краят – Джони умира, а може и да е вече мъртъв. Ами ако наистина е така, значи край на всичко. Проклета Венеция, да потъне дано...“

Телефонистката му каза, че има връзка, и след миг той чу гласа на мисис Хил на другия край на линията. Вероятно ѝ бяха съобщили, че звънят от Венеция, защото тя вече знаеше с кого говори.

– Ало? О, толкова се радвам, че позвънихте. Всичко е наред. Джони е опериран, хирургът реши по обяд, че е по-добре да го оперира, вместо да чака, и всичко мина успешно. Джони скоро ще бъде съвсем здрав. Не бива да се безпокоите повече, спете спокойно.

– Слава богу – отговори той.

– Разбирам какво ви е. И ние тук едва сега си отдъхнахме. Момент, почакайте да говорите със съпругата си.

Джон седна зашеметен на леглото. Какво, по дяволите, искаше да каже тя? После до него долетя гласът на Лора, спокоен и ясен:

– Миличък, чуваш ли ме?

Думите не излизаха от устата му. Усети как ръката, с която държеше слушалката, започна да лепне от внезапно облялата го студена пот.

– Чувам те – едва прошепна той.

– Връзката не е много добра – каза Лора, – но няма значение. Нали мисис Хил ти каза, всичко е наред. Хирургът е много добър, сестрата на етажана на Джони е страшно мила и аз наистина съм щастлива, че всичко свърши така. Дойдох тук направо от летището. Пътувах чудесно, но пътниците между другото бяха много смешни. Ще се побъркаш от смях, като ти разкажа за тях. Когато стигнах в болницата, Джони точно се съвземаше от упойката. Беше много замаян, разбира се, но така се зарадва, като ме видя. Семейство Хил са чудесни хора, настанах ме в стаята

си за гости. Знаеш ли, пътят с такси от тях до болницата е съвсем кратък. Ще си легна веднага след вечеря, защото съм малко изтощена, нали разбираш, самолета, пък и притеснението. Как пътува до Милано? Къде си отседнал?

Гласът на Джон в слушалката бе неузнаваем и за самия него. Сякаш не беше човешки глас, а идеше от някакъв компютър.

– Аз не съм в Милано. Все още съм във Венеция.

– Във Венеция? Защо, за бога? С колата ли имаш проблеми?

– Не мога да ти обясня. Получи се нещо много глупаво. Объркване някакво...

Изведнъж се почувствува така изтощен, че едва не изпусна слушалката, и за срамните усети как сълзите напират в очите му.

– Какво объркване? – В гласа ѝ се прокрадваше подозрение, дори враждебност. – Да не си катастрофирал?

– Не... не... няма такова нещо.

За миг настъпи тишина, после тя рече:

– Нещо завалях думите. Да не би да си отишъл някъде и да си се натряскал?

О, боже! Какво знаеше тя! Джон действително имаше чувството, че ще се стовари всеки момент, но не уискито бе виновно.

– Стори ми се – започна той бавно, – стори ми се, че те видях в едно корабче заедно с онези сестри.

Какъв смисъл да обяснява? Нямаше надежда да го разбере.

– Че как е възможно да ме видиш със сестрите? – изненада се Лора.

– Нали тръгнах за летището. Наистина, скъпи, това е идиотщина. Нещастните мили старици, не можеш ли да си ги избиеш от главата? Надявам се, че не си казал нищо такова на мисис Хил.

– Не съм.

– Е, какво смяташ да правиш? Утре ще вземеш влака от Милано, нали?

– Да, разбира се – отговори ѝ той.

– Все още не мога да разбера какво те е задържало във Венеция – продължи Лора. – Всичко това ми звучи доста странно. Както и да е, слава богу, че Джони ще се оправи и че аз съм тук.

– Да – каза той, – да, така е.

После чу далечните удари на гонга, идещи от гостната на директора.

– Хайде, върви – рече той. – Предай моите поздравии на семейство Хил и целуни Джони от мен.

– Добре, пази се, миличък, и за бога, гледай да не изпуснеш утре влака. Карай внимателно.

Телефонът припука и отсреща вече нямаше никой. Джон си наля останалата глътка уиски в празната чаша и като я разреци с газирана вода, я изпи на един дъх. Стана, прекоси стаята, отвори капациите и се надвеси през прозореца. Беше зашеметен. Огромното облекчение, дошло по такъв изумителен начин, бе примесено с някакво особено усещане за не-реалност, сякаш гласът, който бе чул в слушалката, всъщност не беше гласът на Лора, а отново измама и тя бе все още във Венеция, скрита в някой потаен пансион. с двете сестри.

Нали той ги, видя и трите на корабчето. Нали бе сигурен, че жената с червеното палто беше Лора. Сестрите бяха там, заедно с нея. Е, как можеше да се обясни това? Че започва да си губи разсъдък? Или нещо по-лошо? Сестрите са го видели, когато двата плавателни съда се разминаваха, и с тази тяхна невероятно мощна сила на внушение по някакъв необясним начин са го накарали да повярва, че Лора е с тях. Но защо, какво целяха с това? Нищо не разбираше. Единственото обяснение беше, че е сгрешил, че цялата случка е била халюцинация. В такъв случай трябваше да се обърне към психоаналитик, тъй както за Джони бяха потърсили помощта на хирург.

И какво трябваше да направи сега? Да слезе долу и да каже на управителя, че е станала грешка и че току-що е говорил с жена си, която е пристигнала благополучно в Англия с чартърния самолет? Обу се и прокара пръсти през косата си. Погледна ръчния си часовник. Беше осем и десет. Ако прескочеше до бара и изпиеше нещо набързо, щеше да му бъде по-лесно да отиде при управителя и да признае какво се е случило. Тогава може би от хотела щяха да се свържат с полицията. Куп извинения, че е създал толкова големи грижи на всички.

Смъкна се до партерния етаж и влезе направо в бара, ужасно притеснен, с чувството, че всички знаят неговия случай. Представяше си как го поглеждат и си казват: „Ето го този, дето жена му изчезнала.“ За щастие заведението бе пълно и не видя нито едно познато лице. Дори мъжът зад бара беше един от помощниците, който досега не му бе сервирал. Джон пресуши чашата с уиски и хвърли поглед към главното фойе. В момента на рецепцията нямаше никой. Видя гърба на управителя, който бе застанал на прага на една от служебните стаи и говореше с някого. Без много да мисли, като подгонен от страх, Джон прекоси фойето, изниза се през вратата и се озова на улицата.

„Ще вечерям – реши той – и после ще се върна и ще ги потърся.

По-лесно ще ми бъде, като сложа нещо в стомаха.“

Влезе в близкия ресторант, където един-два пъти се бяха хранили с Лора. Вече не биваше да се отдава на мрачни мисли. Нали тя беше в безопасност? Кошмарът бе останал зад него. Сега можеше да се нахрани с удоволствие, макар че нея я нямаше, и да си мисли как тя прекарва вечерта – малко скучно, но и спокойно – в компанията на семейство Хил, как ще си легне рано и на другата сутрин ще отиде в болницата, за да бъде при Джони. Джони бе също в безопасност. Край на тревогите. Оставаха само тези неудобни обяснения и извинения пред управителя на хотела.

Имаше нещо приятно в това да седи сам, непознат, на ъгловата маса в малкия ресторант, поръчал телешко по марсилски и половин бутилка „Мерло“. Ядеше бавно и с удоволствие, но всичко беше някак си като в мъгла, усещането за нереалност не бе го напуснало. Разговорът на хората от съседната маса му действуваше успокоително, подобно на тиха музика.

Когато те станаха и си тръгнаха, видя, че стенният часовник показва почти девет и половина. Нямахме смисъл да отлага повече нещата. Изпи кафето си, запали цигара и плати сметката. Всъщност, мислеше той, докато вървеше обратно към хотела, управителят би трябвало да почувствува голямо облекчение, като разбере, че всичко е наред.

Първото нещо, което забеляза, щом влезе, бе едни мъж в полицейска униформа. Той стоеше на рецепцията и разговаряше с управителя. Администраторът също беше там. Те се обърнаха и по лицето на управителя се изписа облекчение.

– Ето го! Убеден бях, че синьорът не е отишъл далеч. Нещата се придвижват, синьор. Двете дами са намерени и са били така любезни да се съгласят да отидат с полицаия в управлението.! Ако тръгнете веднага за там, този господин ще ви придружи. Джон се изчерви.

– Създадох толкова неприятности на всички – каза той. – Исках да ви съобщя, преди да изляза да вечерям, но ви нямаше на рецепцията. Работата е в това, че се свързах със съпругата си. Тя все пак е пристигнала в Лондон със самолета, говорих с нея по телефона. Оказа се, че е станала голяма грешка.

Управителят бе озадачен.

– Синьората е в Лондон? – повтори той. После спря и заговори бързо на италиански с полицаия. – Както разбирам, дамите твърдели, че тази сутрин са излизали само за малко, отишли да си купят някои неща – обърна се отново към Джон управителят. – Тогава кого е видял

синьорът на корабчето?

Джон вдигна рамене и поклати глава.

– Много необяснима грешка от моя страна. И аз все още не мога да разбера. Очевидно не съм видял нито жена си, нито двете дами. Страхотно съжалявам.

Отново заговориха на италиански, още по-бързо, Джон забеляза, че администраторът го наблюдава с любопитство. Управителят явно се извиняваше на полицаия от името на Джон. Полицаят изглеждаше раздразнен и повиши глас, от което управителят се притесни. – Цялата история несъмнено бе създала грижи на много хора, да не говорим за двете нещастни сестри.

– Вижте – подхвана Джон, прекъсвайки потока от думи, – бихте ли казали на полицаия, че ще отида с него в управлението и ще се извиня лично на полицейския инспектор и на дамите?

Управителят явно се поуспокои.

– Ако синьорът си направи труда – каза той. – Разбрах, че дамите били много разстроени, когато полицаят ги разпитвал в хотела, и предложили да го придружат до участъка само защото се разтревожили за синьората.

Джон се почувствува още по-неудобно. Лора не биваше да научи нищичко за това. То щеше да я наскърби. Дали не съществуваше някакъв параграф, по който могат да му търсят отговорност за подвеждане на полицията с неверни сведения, отнасящи се до трети лица? Сега, като премисляше отново нещата, грешката му придобиваше престъпни измерения.

Той пресече площад Сан Марко, гъмжащ от хора, едни – излезли да се поразходят след вечеря, други – седнали отвън пред кафенетата. Трите оркестъра свиреха с все сила в хармонично съперничество, а спътникът му вървеше дискретно на две крачки вляво от него и не проронваше дума.

Стигнаха до полицейското управление, качиха се по стълбите във вече познатата му стая, Той веднага забеляза, че зад бюрото на мястото на предишния инспектор седи друг мъж с бледо лице и кисело изражение. Двете сестри, очевидно развълнувани, особено по-енергичната, бяха настанени на столове близо до него, а зад тях стоеше някакъв служител в униформа. Придружителят на Джон се отправи веднага към инспектора и заговори бързо на италиански, докато Джон след кратко колебание пристъпи към сестрите.

– Стана ужасна грешка – каза той. – Не знам как да ви се извиня.

Грешката е моя, изцяло моя, полицията няма никаква вина.

Енергичната сестра като че ли понечи да стане, но той я възпря. Устата ѝ потрепна нервно.

– Ние не знаем как да си обясним това – заяви тя със силен шотландски акцент. – Сбогувахме се снощи със съпругата ви и оттогава не сме я виждали. Преди около час в нашия пансион дойдоха полицаи и ни съобщиха, че съпругата ви е изчезнала и вие сте подали оплакване срещу нас. Сестра ми е с разклатено здраве. Тя много се разстрои.

– Стана грешка. Страхотна грешка – повтори Джон.

Той се извърна към бюрото. Инспекторът му заговори на английски, но явно не владееше езика тъй добре, както колегата си. На бюрото му бе поставено. изявлението на Джон и той почука с молив по него.

– Е? Този документ, всичко лъжи? Вие не говорите истина?

– Тогава бях убеден, че е тъй – каза Джон. – Можех да се закълна пред съда, че днес следобед съм видял жена си с тези две дами на едно корабче по Канале Гранде. Сега разбирам, че съм сбъркал.

– Днес въобще не сме се приближавали до Канале Гранде – възрази сестрата, – дори и пеша. Сутринта купихме някои неща и следобед не сме излизали. Сестра ми не се чувствуваше добре. Колко пъти вече се опитвам да обясня това на полицейския инспектор, а и хората от пансиона ще потвърдят думите ми. Той не желае да ме изслуша.

– А синьората? – намеси се сърдито инспекторът. – Какво става със синьората?

– Синьората, жена ми, е здрава и читава и се намира сега в Англия – обясни търпеливо Джон. – Говорих с нея по телефона малко след седем. Тя е отпътувала с чартърния самолет и е отседнала при приятели.

– Тогава кого видял вие на корабчето с червено палто? – запита вече въбесен полицейският инспектор. – И ако не били тези синьорини тук, тогава кои синьорини?

– Заблудил съм се, очите излъгали – отговори Джон, съзнавайки, че и той започва да говори на развален английски. – Аз мисля, че виждам жена ми с тези две дами, но не, не било така. Жена ми в самолета, тези дами в пансиона през цялото време.

Имаше чувството, че се прави на китаец. Дали след малко нямаше да вземе да се кланя с ръце, мушнати в ръкавите?

Инспекторът вдигна очи нагоре и удари по масата.

– Така цяла тази работа за нищо – каза той. – Ние претърсили всички хотели и пансиони за синьорини и изчезнала английска синьора, а тук има много, много неща да върши. Вие направи грешка. Може пили –

много вино на обяд и вижда синьори с червено палто на сто корабчета. – Стана и смачка листата, лежащи на бюрото му. – А синьорини? – обърна се той към сестрите. – Може синьорини желае оплакване срещу това лице? – Говореше на енергичната сестра.

– О, не – възрази тя, – не, моля ви се. Ясно ми е, че е станала грешка. Нашето единствено желание е да се върнем веднага в пансиона.

Полицейският инспектор изръмжа. После посочи към Джон.

– Вие с много късмет. Тези синьорини можела да подаде оплакване срещу вас – много сериозно нещо.

– Разбирам – рече Джон. – Ще направя всичко, което е по силите ми...

– Моля ви, не мислете за това! – възкликна сестрата ужасена. – И дума да не става. – Сега беше неин ред да се извини на инспектора: – Не бива да отнемаме повече от ценното ви време.

Той махна с ръка, за да покаже, че въпросът е приключен, каза нещо на италиански на подчинения си и отново се обърна към сестрите.

– Този човек – посочи служителя – върви с вас до пансиона. *Viopra sega, signogine.* – Сетне, без да обръща внимание на Джон, седна на бюрото си.

– Ще дойда с вас – каза Джон. – Искам да обясня точно какво се случи.

Заедно слязоха по стълбите и напуснаха сградата. Сляпата сестра се подпираше на ръката на близначката си и щом се озоваха навън, обърна невидящите си очи към Джон.

– Вие наистина сте ни видели – каза тя, – нас и жена си. Но това не е било днес. Вие сте ни видели в бъдещето.

Гласът ѝ беше по-благ от този на сестра ѝ, по-бавен. Тя, изглежда, имаше някакво затруднение в говора.

– Не ви разбирам. – Джон изпадна в недоумение.

Той се обърна към енергичната сестра, а тя поклати глава и му даде знак да замълчи, като сбърчи вежди и сложи пръст на устните си.

– Да вървим, скъпа – рече тя на близначката си. – Знаеш, че си много изморена, и искам да те заведа у дома. – После шепнешком взе да обяснява на Джон: – Тя е медиум. Предполагам, че вашата съпруга ви е казала, но не искам да изпада в транс тук на улицата.

Пази боже, помисли си Джон и групичката се понесе бавно по улицата, отдалечавайки се от полицейското управление. От лявата им страна имаше канал. Напредваха бавно заради сляпата сестра. Минаха през два моста. След първия завой Джон съвсем обърка посоките, но сега

това никак не го вълнуваше. Освен това с тях вървеше полицаи, а и сестрите знаеха къде отиват.

– Трябва да обясня – заговори тихичко Джон. – Жена ми никога не би ми простила, ако разбере, че не съм го направил.

И докато вървяха, той разказа отново цялата необяснима история. Започна с телеграмата, получена предната вечер, и разговора с мисис Хил, сетне решението да се върнат в Англия на следващия ден – Лора със самолет, а той самият с колата и с влака. Историята вече не изглеждаше така драматична, както при първия му опит да я изложи пред полицейския инспектор. Тогава, вероятно поради убеждението му, че става нещо наистина тревожно, описанието на двете корабчета, разминаващи се по Канале Гранде, звучеше някак зловещо, внушавайки мисълта, че сестрите са извършили похищение и държат обърканата Лора като пленница. Сега, когато явно никоя от тях нямаше да му стори нищо лошо, той говореше по-естествено, съвсем откровено, и почувствува, че те всъщност изпитват симпатия към него и ще му влязат в положението.

– Разбирате ли – Джон се опита за последен път да се оправдае за отиването си в полицията, – съвсем сигурен бях, че съм ви видял с Лора, и си помислих... – тук се поколеба, защото това бе предположение на инспектора, не негово – помислих си, че Лора внезапно е загубила паметта си, срещнала ви е на летището, вие сте я върнали във Венеция и сте я настанили във вашия хотел.

Бяха пресекли голям площад и приближаваха към някаква къща в единия му край, над чиято врата имаше надпис „Pensione“. Придружителят им спря на входа.

– Това ли е? – попита Джон.

– Да – каза сестрата. – Знам, че отвън не изглежда кой знае как, но вътре е чисто и удобно. Препоръчаха ни го приятели. – Тя се обърна към придружителя. – Grazie – каза му, – grazie tanto.

Мъжът кимна леко, пожела им „Buona notte“ и изчезна през площада.

– Ще влезете ли? – запита сестрата. – Сигурно ще можем да ви направим кафе, или чай, ако предпочитате?

– Благодаря ви за любезността, но няма да мога – отвърна й Джон. – Трябва да се върна в хотела. Утре сутринта тръгвам рано. Само искам да се уверя, че добре разбирате какво се случи и ще ми простите.

– Няма какво да ви прощаваме – отговори тя. – Това е един от многото примери за виденията, които неведнъж сме имали със сестра ми, и аз много искам да го запиша в нашата документация, ако вие нямате

нищо против.

– Е, да, колкото до това, естествено – каза ѝ той, – но на мен самия ми е трудно да го разбере. Досега не ми се е случвало.

– Може би не сте могли да го осъзнаете – заяви тя, – случват се толкова много неща, които ние не осъзнаваме. Сестра ми почувствува, че вие също можете да бъдете медиум. Сподели го със съпругата ви. Освен това в ресторанта снощи тя ѝ каза, че ще ви се случи нещо неприятно; че ще изпаднете в беда, че трябва да напуснете Венеция. Е, сега не вярвате ли, че телеграмата е била един вид доказателство? Синът ви е бил болен, може би сериозно болен, и ето че се е наложило да се върнете незабавно у дома. Слава богу, че съпругата ви се е върнала със самолет и е могла да бъде покрай него.

– Да, така е, но защо тогава я видях на корабчето с вас и сестра ви, след като в това време всъщност е пътувала за Англия?

– Някакво предаване на мисли вероятно – отговори тя. – Съпругата ви може би е мислила за нас. Дадохме ѝ адреса си, в случай че пожелае да ни се обади. Ще бъдем тук още десет дни. А тя знае, че ние с удоволствие ще ви предадем всяка вест, която моята сестра би могла да получи от духа на дъщеричката ви.

– Да – рече Джон неловко, – да, разбирам. Много мило от ваша страна. – И изведнъж си представи, с не много добро чувство, как двете сестри седят в стаята си със слушалки на главите в очакване на кодирано послание от бедната Кристин. – Ето, това е нашият адрес в Лондон – заяви той. – Знаем, че Лора ще се зарадва, ако ѝ се обадите.

Джон надраска адреса на листче, което откъсна от джобния си бележник, като в знак на голямо благоволение добави телефонния номер, и ѝ го подаде. Представи си какъв ще е резултатът. Някоя вечер Лора ще го изненада с новината, че „милите старици“ минават през Лондон на път за Шотландия, и ще заяви, че са длъжни да проявят гостоприемство, най-малкото да им предложат стая, за да преспят. Ще последва сеанс в гостната с разни сигнали, долитащи от небитието.

– Е, трябва да вървя – заяви Джон. – Лека нощ и още един път ме извинете за всичко, което се случи тази вечер. – Той се ръкува с първата сестра, после се обърна към спящата близначка. – Надявам се – каза ѝ, – че не сте много изморена.

Невиждащите очи отново го смутиха. Тя стисна здраво ръката му и я задържа в своята.

– Детето – рече спящата. Гласът ѝ звучеше особено, някак насечено. – Детето... виждам детето. – И тогава за негов ужас в ъгъла на устата ѝ

се появи пяна, главата ѝ се дръпна рязко назад и тя се отпусна почти в несвяст в ръцете на сестра си.

– Трябва да я вкараме вътре – каза сестрата припряно. – Не е страшно, тя не е болна, това е началото на транс.

Заедно ѝ помогнаха да влезе в къщата – тя просто се бе вдървила, и я сложиха да седне на най-близкия стол, като сестра ѝ продължаваше да я крепи. Дотича някаква жена. От задната част на къщата се носеше силна миризма на спагети.

– Не се безпокойте – рече сестрата, – ние ще се оправим сами. Мисля, че е по-добре да си вървите. Понякога след такова състояние тя повръща.

– Ужасно съжалявам – започна Джон, но сестрата вече му бе обърнала гръб и заедно с другата жена се суетеше, наведена над близначката си, която издаваше странни задавени звуци. Той очевидно пречеше. Реши за последен път да прояви учтивост и като не получи отговор на „Мога ли да помогна с нещо?“, се завъртя, излезе навън и тръгна през площада. След няколко крачки се обърна и видя, че вече са затворили вратата.

Какъв завършек на вечерта! И всичко по негова вина. Горките старици, най-напред ги замъкват в полицейското управление, подлагат ги на разпити, накрая пък този припадък. Вероятно епилепсия. Не беше лек животът на здравата сестра, но тя, изглежда, се справяше. Ами ако това се случеше в някой ресторант или на улицата? А как ли биха се почувствували те с Лора, ако в такъв момент сестрите се окажат в дома им, приютени под техния покрив – това последното той се молеше никога да не се случи.

Огледа се. Къде, по дяволите, се намираше? Площадът, един от многото площади, с неизбежна църква в единия край, бе съвсем пуст. Не можеше да си спомни по кой път бяха дошли от полицейското управление. В паметта му изплуваха безброй пресечки и завои.

Момент, църквата му изглеждаше позната. Джон се приближи, като търсеше името, което понякога бе изписано на табелата пред входа. „Сан Джовани в Брагора“ – това му говореше нещо. Бяха влезли тук една сутрин с Лора да видят стенописа на Чима да Конелиано. Разбира се, това беше на една крачка от Рива дели Скиавони, а оттатък би трябвало да се откриват водите на лагуната Сан Марко с ярко блесналите светлини на цивилизацията и разхождащите се туристи. Спомни си, че бяха тръгнали по една къса уличка откъм Скиавони и се озоваха край църквата. Не бе ли именно тази уличка пред него? Тръгна по нея, но по средата

на пътя се разколеба. Изглежда, не беше това, макар че, необяснимо защо, мястото му изглеждаше познато.

После осъзна, че не бе уличката, по която бяха вървели онази сутрин, когато ходиха в църквата, а онази, по която минаха предната вечер, само че той идваше от другата ѝ страна. Да, тя беше. В такъв случай щеше да стигне по-бързо, ако продължи и мине по малкия мост над тесния канал и тогава отляво щеше да е Арсеналът, а отдясно улицата, водеща към Рива дели Скиавони. Това бе по-лесно, отколкото да се върне обратно и да се изгуби отново в лабиринта от задни улички.

Беше стигнал до края на алеята и пред него вече се очертаваше мостът, когато отново видя детето. Същото малко момиченце с шапчицата, което предната вечер скачаше по завързаните лодки и после изчезна в приземието на една от къщите. Този път то тичаше откъм другата страна на църквата по посока на моста. Тичаше така, сякаш от това зависеше животът му, и след миг Джон разбра защо. Преследваше го някакъв мъж и когато момиченцето, без да престава, да тича, хвърли поглед назад, мъжът се прилепи до стената, смятайки, че е останал незабелязан. Детето търчеше към Джон по моста и за да не го изплаши още повече, той отстъпи и се шумгуна в един вход, който водеше към малко дворче.

Спомни си пиянския вик от предната нощ, дошъл от една от къщите, близо до които сега мъжът се криеше. „Така значи – помисли си той, – този пак гони детето“, и светкавично направи връзката, – ужасът на момиченцето тогава и сега имаше нещо общо със съобщенията за убийствата във вестниците, които по всяка вероятност бяха дело на някой луд. Можеше ли да е съвпадение – дете, подплашено от пиян роднина... И все пак, и все пак?... Сърцето му затуптя с все сила, инстинктът му го тласкаше да избяга, да хукне веднага обратно по алеята, от която беше дошъл, но какво щеше да стане с детето? Какво щеше да се случи с това дете?

Тогава чу стъпките. Момиченцето профуча през дворчето, където стоеше той и без да го види, се стрелна към задната част на къщата, в отсрещния край. Там, изглежда, имаше стъпала, които водеха към черен вход. Тя тичаше и хълцаше, но това не бе обикновеният плач на изплашено дете, а примесено със стон задъхано дишане на безпомощно същество, изпаднало в отчаяние. Дали имаше родители в къщата, който да я защитят, които той би могъл да предупреди? Поколеба се за миг, сетне я последва надолу по стъпалата и нахълта след нея през вратата в дъното, която миг преди това широко се бе отворила в резултат на удара от летящото напред детско тяло.

– Спокойно! Няма да му позволя да те докосне, спокойно – извика Джон, проклинайки неспособността си да говори на италиански. Но може би няколко английски думи щяха да я поуспокоят.

Никакъв ефект; Без да спира да хлипа, тя се затича по витата стълба, която водеше на горния етаж. Джон чу стъпките на преследвача в дворчето отзад, но вече бе късно да бяга. Някой викаше на италиански, залая куче. „Ето – помисли си, – сега и двамата сме в опасност, не само детето, а и аз. Ако не успеем да залостим някоя врата горе, той ще ни пипне.“

Изтича нагоре по стълбата. Детето се бе стрелнало в една стая отсрани на малката площадка, Джон го последва и затръшна вратата. Сякаш бог най-сетне се бе смилил... Вратата имаше резе и той го щракна. Момиченцето се беше свило долу до отворения прозорец. Ако извикаше за помощ, някой сигурно щеше да чуе, някой сигурно щеше да дойде, преди преследвачът да напъне вратата и да успее да я разбие. В стаята нямаше никой друг освен тях, никакви родители – бе съвсем празна, с изключение на дюшека, сложен върху едно старо легло, и купчинката дрипи в ъгъла.

– Спокойно – каза задъхано Джон, – спокойно. – И протегна ръка, опитвайки се да се усмихне.

Детето с мъка се надигна и се изправи. Шапчицата падна от главата му. Той впери поглед в лицето му и първоначалната изненада отстъпи място на ужас, на панически страх. Та това съвсем не бе дете, а малка набита жена-джудже, не по-висока от метър, с огромна четвъртита глава, на възрастен човек, несъразмерна с тялото, и сиви къдрици, които стигаха до раменете ѝ. Тя вече не плачеше, а люшкаташе напред-назад противната си глава и се хилеше насреща му.

Сетне Джон чу стъпки на площадката отвън, някой взе да тропа по вратата. Последва лай на куче и не един глас, а няколко завикаха: „Отворете! Полиция!“ Отвратителното същество затърси нещо в ръкава си, в миг извади нож и със зверска сила го заби в гърлото му. Джон се олюля и падна, ръцете му, понечили да се отбраняват, се покриха с лепкавата течност.

После видя корабчето на Канале Гранде с Лора и двете сестри на борда. Но това не бе днес, не и утре, а вдругиден, и Джон разбра защо трите бяха заедно и по какъв повод идваха. Отвратителното същество ломотеше вещо в ъгъла. Тропането и гласовете и лаят на кучето се чуваха все по-слабо. „О, господи – помисли си той, – каква жалка, нелепа смърт...“

КРАЙ

© 1970 Дафни дю Морие
© 1987 Мариана Шипковенска, превод от английски

Daphne du Maurier
Don't Look Now, 1970

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ДАФНИ ДЮ МОРИЕ
ПТИЦИТЕ
ПСИХОФАНТАСТИЧНИ РАЗКАЗИ
Подбор и превод: Мариана Шипковенска
НАРОДНА КУЛТУРА СОФИЯ 1987

© Daphne du Maurier 1970, DON'T LOOK NOW
This edition published 1972 by BOOK CLUB ASSOCIATES, London By arrangement with
Victor Gollancz Ltd.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3216>]